

29 червня 2015 року розпочався п'ятиденний візит делегації Всеукраїнської Ради Церков і релігійних організацій до столиці Німеччини.

Організатором поїздки виступив довголітній партнер ВРЦіРО – німецький християнсько-демократичний Фонд Конрада Аденауера. В аеропорту Берліна делегацію українських релігійних діячів зустріла керівник представництва ФКА в Києві пані Габрієла Бауманн.

Першого дня відбулася зустріч з президентом Фонду д-ром Гансом-Гертом Петерінгом, екс-президентом Європарламенту. На зустрічі були присутні і відповідальні працівники Фонду.

Учасники зустрічі обмінялися думками щодо подій в Україні, російської агресії проти нашої держави, ролі Церков і релігійних організацій у суспільному житті, у подоланні конфлікту та примиренні.

Д-р Петерінг підкреслив: Фонд поділяє позицію уряду Німеччини щодо неприйнятності російської окупації Криму та агресії на Сході України. «Цю нашу позицію ми доносимо і до російських діячів», – зазначив він.

Зустріч проходила у конструктивному дусі, її учасники мали можливість обмінятися думками та досвідом як щодо української тематики, так і щодо релігійного, державного та громадського життя Німеччини.

Зранку 30 червня в приміщенні Академії

Делегація Всеукраїнської Ради Церков провела низку зустрічей у Берліні

Фонду відбулася зустріч з д-ром Карліс Абмаер, координатором з питань релігії ФКА. Пані Абмаер розповіла про релігійну ситуацію в Німеччині, взаємовідносини між конфесіями і державою, між самими конфесіями, про суспільне сприйняття і роль релігії.

Далі була зустріч з членами групи Першомученика Стефана фракції ХДС/ХСС Німецького бундестагу. Мета створення

групи, до якої входять близько 80 парламентарів, – боротьба з переслідуваннями віруючих, захист християн від гонін.

Промовці з німецької та української сторін підкреслили, що причина війни на Сході України – не конфлікт між конфесіями чи націями, а російська агресія. Тому так важливо, щоб у Європі, зокрема в Німеччині, знали правду про причини конфлікту, аби долати вплив кремлівської пропаганди, яка говорить про «громадянську» чи «релігійну» війну, замовчуючи ключову роль Росії як агресора.

А потім у приміщенні бундестагу делегацію прийняв уповноважений у справах Церков і релігій фракції ХДС/ХСС в парламенті д-р Франц-Йозеф Юнг, екс-міністр уряду ФРН. На зустрічі йшлося про ситуацію в Україні та у світі, яка виникла у зв'язку з російською агресією проти України. Півтори години учасники мали можливість обмінюватися думками та висловлювати своє бачення різних аспектів ситуації.

ІРС.

Відкритий лист щодо положень нової Конституції України

Президенту України
Порошенку Петру Олексійовичу,
Голові Верховної Ради України,
Голові Конституційної Комісії
Гройсману Володимир Борисовичу,
Прем'єр-Міністру України
Яценюку Арсенію Петровичу,
Народним депутатам України і головам парламентських фракцій

ЗВЕРНЕННЯ

Українська держава має багату історію культурних та суспільних традицій. Протягом століть найбільшою цінністю для нас і наших предків була природна сім'я – законний і благословенний союз чоловіка і жінки, в якому народжуються і виховуються діти. Родина посідає одне з перших місць у переліку базових цінностей українців. Але попри це з кожним роком ми бачимо все більше спроб змінити національне законодавство та нав'язати громадянам протиприродні моделі співжиття.

За інформацією робочої групи щодо змін до Конституції України пропонується видалення зі статті 51 Конституції визначення шлюбу як союзу чоловіка та жінки.

Пропонується введення в Конституцію нової статті 35, де намагаються впровадити у правове конституційне поле дефініцію «сексуальна орієнтація».

Чинна норма Конституції

Стаття 51. Шлюб ґрунтується на вільній згоді жінки і чоловіка.

Кожен із подружжя має рівні права і обов'язки у шлюбі та сім'ї. Батьки зобов'язані утримувати дітей до їх повноліття. Повнолітні діти зобов'язані піклуватися про своїх непрацездатних батьків. Сім'я, дитинство, материнство і батьківство охороняються державою.

Пропоновані зміни до нової Конституції

Стаття 27. Право на шлюб

Право на шлюб, створення сім'ї гарантуються законом.

Кожен із подружжя має рівні права і обов'язки у шлюбі та сім'ї. Батьки зобов'язані утримувати та виховувати дітей до їх повноліття. Повнолітні діти зобов'язані піклуватися про своїх непрацездатних батьків. Сім'я, дитинство, материнство і батьківство охороняються законом.

Стаття 35. Заборона дискримінації

Користування правами та свободами,

визнаними в цій Конституції, має бути забезпечене без дискримінації за будь-якою ознакою – статі, раси, кольору шкіри, етнічного або соціального походження, генетичних характеристик, мови, релігії або переконань, політичних та інших поглядів, належності до корінних народів та національних меншин, майнового стану, походження, обмеженої працездатності, віку або сексуальної орієнтації.

Враховуючи глибоке християнське коріння українського народу та міцні сімейні традиції, внесення таких норм до Конституції неприпустиме. Це викличе потужний суспільний протест, який призведе до поглиблення розколу в державі і поширення конфліктів.

З огляду на вищезазначене вимагаємо:

захистити традиційні сімейні цінності українців та не допустити видалення з Конституції визначення шлюбу як союзу одного чоловіка і однієї жінки;

не допустити появи в Конституції штучної і протиправної дефініції «сексуальна орієнтація».

ВГО «Рух «Любов проти гомосексуалізму».

Українські політики молилися за Україну

2 липня 2015 відбувся IV Парламентський молитовний сніданок України. У спільній молитві за нашу державу об'єдналися депутати Верховної Ради України, міністри українського уряду, представники Київської МДА, члени Всеукраїнської ради Церков і релігійних організацій, представники конгресу і сенату США, члени Європейського парламенту, іноземні дипломати.

Серед присутніх були координатори молитовних сніданків в США і Європі, а

також президент Європейської баптистської федерації.

Почався молитовний сніданок з молитви «Отче наш» і виконання духовного гімну України «Боже великий, єдиний». Далі учасники читали Святе Письмо, ділилися думками і молилися.

«Українські парламентарі вже восьмий рік поспіль проводять регулярні молитовні сніданки в стінах Верховної Ради України. Щочетверга у Верховній Раді збирається молитовна група депутатів – вони читають Слово Боже і вивчають його. Потім моляться, після чого йдуть працювати в парламентський зал.

А з 2011 року ми почали проводити національні молитовні сніданки, які знайшли широку підтримку серед українських політиків, державних діячів і представників духовенства.

Україна – молода держава, і, переживаючи складні часи, дуже важливо своє становлення базувати на вічних духовних цінностях, заручившись Божою допомогою», – говорить депутат Верховної Ради України, координатор Парламентського молитовного сніданку, голова МДО «За духовність, моральність та здоров'я України» Павло Унгурян.

НХС.

Тернопільська область

м. Бучач — 17 липня
м. Бережани — 18 липня
м. Чортків — 19 липня
м. Тернопіль — 19 липня
сmt. Гримайлів — 20 липня

Івано-Франківська область

сmt. Стецева — 22 липня
м. Тисмениця — 23 липня
м. Коломия — 24 липня
м. Івано-Франківськ — 25 липня

Конференція «Значення батьківського благословення»

м. Косів — 25 липня
м. Івано-Франківськ — 26 липня

Запрошуємо На Концертну Програму

Відомий співак з діаспори (США)

Джордж Давидюк

Разом із колективом співаків з Нью-Йорка та Києва!

Просвітницька роль Церкви

Виступ під час круглого столу в Національній академії державного управління при Президентові України

Михайло Паночко
Старший єпископ Церкви ХХВЄ України

вали і шанували світле вчення Христове, мають іншу історію, переживають прогрес в усіх напрямках. Ми з вами тільки мріємо про це, і це вже добрий знак, я вітаю такі пошуки та мрії, бо написано: «Шукайте і знайдете» (Мт. 7:7).

Отже, просвітництво – це те, що просвітлює розум і душу і надихає до добра, чесноти, правди та любові до ближнього. Цього всього навчає найкраща Книга у світі, королева книг, що посідає перше місце в Книзі рекордів Гіннеса, – видано близько шести мільярдів примірників Біблії, вона перекладена на сотні мов та діалектів.

Власне, з Біблією видатний філософ і поет Григорій Сковорода все життя мандрував по селах України, читаючи її простим неграмотним людям. Сідаючи край села, виймав цю святую Книгу, і навколо нього збиралися слухачі, а він, поглажуючи її сторінки, промовляв: «Рідна ти моя, мила ти моя!». Біографи Сковороди свідчать про його простоту, доброту, щире повагу до людей і високе духовне просвітлення.

Ось що потрібно нам усім сьогодні. Але хто нам допоможе цього досягти? Відповідь одна – це повинна робити Церква, це її головна місія, головна роль

– просвітлювати душі українського народу світлом правди, світлом любові та добра. А це світло – у Христі та Його Слові.

Тисячі шкіл, сотні коледжів і навчальних закладів дають відповідні знання, спеціальності, основи для фізичного, економічного та політичного розвитку, і вони потрібні для нашого буття земного, але в них немає і не може бути духовного просвітлення. Тим займається Церква, яка має доручення від Бога світлом правди просвітлювати людські серця.

Ви, напевно, зауважили, що я не наголошую, яка саме Церква повинна це робити. Ви добре знаєте, що в християнстві є три основні напрямки: католицизм, протестантизм і православ'я, які визнають себе Церквою.

Церква (гр. «еклесія») – це зібрання вірних, спільнота віруючих, мирян і священників одного віросповідання. Власне, Церкві Христос наказав бути «світлом для світу і сіллю для землі» (Мт. 5:13-14). І якщо сіль втратить силу, то її викидають. У цих словах захована вся суть просвітництва. Тому Церква несе велику відповідальність перед Богом і людьми за те, має Вона в собі світло і сіль чи, може, втратила.

На жаль, історія християнства свідчить про темні сторінки історії Церкви, коли вона відступала від Христа і Його науки, і ще трагічніше – коли вона агресивно воювала проти тих, хто хотів

повернути її на шлях Святого Писання. Прочитайте поему Т. Шевченка «Сретик», де йдеться про те, як судили і спалили живцем Яна Гуса 6 липня 1415 р. Прокляття (анафему) було проголошено у XVI ст. католику Мартіну Лютеру лише за те, що він хотів повернути людей до правди й переклав Біблію на німецьку мову. І вона, власне, стала основою духовного і культурного розвитку Німеччини.

Наприкінці XIX ст. український народ після відміни кріпацтва потягнувся до Біблії, і за її читання православне духовенство разом з царською владою жорстоко переслідували християн, судили і відсилали на каторгу, тому тисячі людей втікали з рідної землі в інші країни. Це треба визнати і в цьому покаятися, як це зробила Католицька Церква в особі папи Павла Івана II, визнавши неправомірність страти Яна Гуса. Православні ж і не думають каятися у переступах минулих часів, а це потрібно обов'язково зробити, якщо ми хочемо виконати просвітницьку роль в нашій країні.

Не все гладко і в історії протестантських церков, їм також потрібно визнати свої гріхи і покаятися, адже покаєння – це початок духовного просвітлення, духовного єднання Церкви, що може мати різні традиції та обряди, але вони не мають права вивишуватися над правдою, над добротою, любов'ю та милосердям.

Щоб впливати на душі людей, формувати здорову, елітну націю, Церкві потрібні духовна сила і авторитет, а не розділення, чвари, корупція, агресія, гордість. Ці речі огидні Богу незалежно від того, як називає себе Церква і в яких рясках чи без ряс ходять її духовенство.

«Спаستися може кожен»

Відкритий для світу, дружній для людей Львів урочисто зустрів Фестиваль надії за участю Франкліна Грема.

Стадіон «Арена Львів» 20 червня був переповнений – близько 40 тисяч людей відвідали найбільш очікувану християнську подію року. 600 автобусів та чотири поїзди привезли гостей з різних куточків Західної України. Відвідав захід і міський голова Львова Андрій Садовий.

Усе, що відбувалося на сцені, було яскравим, змістовним і насиченим. Виступали об'єднаний хор (2800 голосів і півтисячі інструментів у симфонічному та духовому оркестрах); інструментальний дует джазового піаніста Ханті Брауна з Ямайки та ректора Тбіліської державної консерваторії саксофоніста Резо Кінадзе. До них долучився один із найшвидших у світі гітаристів ковбой Денніс Агаджанян.

Співали також всесвітньо відомі майстри вокалу MapSound (Київ), дует Джона і Анни Барбур, Патліс Бенд (Білорусь), Дарина Кочанжі (Одеса), Брія Блессінг (Львів) і Анна Поночевна (Київ). Особливою родзинкою став сольний концерт Майкла Вітакера Сміта, багаторазового володаря премій Grammy та Dove.

Міжнародний фестиваль надії відбувався за підтримки Львівської міської ради і особисто мера Андрія Садового. Міський голова привітав земляків та гостей: «Дуже тішуся, тому що серед нас – Ісус

Христос, і ми збиралися для слави Його. Я прошу всіх про щире молитву за мир в Україні. Моліться за те, щоб Бог наповнив людські серця любов'ю. Важливо, щоб ми пам'ятали про Десять Божих заповідей. Будемо жити за ними – будемо щасливі».

Голова Всеукраїнського союзу церков ЄХБ Валерій Антонюк молився, «щоби слово правди проголошувалося і всяка неправда була переможена істиною».

Старший єпископ ЦХВЄУ Михайло Паночко, вітаючи учасників, сказав: «Попри негаразди, які ми переживаємо, незважаючи на тривожні чутки зі Східної України та економічні проблеми, сьогодні – день спасіння! Ми живемо в останні дні, і кожен, хто покличе Ім'я Господнє, спасеться. Центральна тема нашого фестивалю – спасіння душі. Людська душа – найцінніша у світі, і в ній хочуть жити різні «квартиранти». Сьогодні нам запропонована наймудріша у світі ідея, що успішно крокує по планеті та міняє людські серця, – звістка про Спасителя нашого Христа! Він

має владу прощати гріхи та дає надію. Кожен, незалежно від соціального стану, від освіти чи мови, може спастися. Це право здобув на Голгофі Ісус Христос», – наголосив старший єпископ.

З головним посланням фестивалю до десятків тисяч людей на стадіоні звернувся Франклін Грем,

президент Євангельської асоціації Біллі Грем і благодійної організації «Сумка самаритянина». На його правій руці майоріла плетена жовто-блакитна стрічка – під колір українського прапора. «Якщо ти нічого не запам'ятаєш сьогодні, то запам'ятай одне: БОГ любить тебе! Бог ЛЮБИТЬ тебе! Бог любить ТЕБЕ!» – проголосив головний гість Фестивалю надії. Він ілюстрував це відомою біблійною історією – притчею про блудного сина.

«Якщо ти думаєш, що шостий айфон або новенький автомобіль зроблять тебе щасливим, ти помиляєшся! Гріх – це бар'єр між тобою і Богом. Кожна неправда – це гріх, крадіжка – це гріх, перелюб – це гріх, будь-які статеві стосунки поза шлюбом – гріх. Бог любить тебе і бажає простити твої гріхи. Ісус сказав: «Я – дорога, і правда, і життя». Немає іншого шляху до Бога, як через Ісуса Христа», – констатував Франклін Грем.

Ще з попередньої ночі небо було захмарене, у Львові йшов дощ. Не переставало небо плакати і протягом суботнього дня. Але за півгодини до початку Міжнародного фестивалю надії визирнуло сонце, зігріваючи людей, які заповнили ряди «Арени Львів». Бог почув молитви Своїх дітей про добру погоду, і жодної дощової сльози не пролилося до пізнього вечора.

А от людські сльози лилися – сльози покаєння. Коли проповідник закликав до смирення і каяття перед Богом, спочатку окремі особи, а згодом великі людські групи попрямували до сцени. Дехто з них поділився своїми враженнями.

«Я приїхав сюди разом з друзями і разом з ними вирішив покаятися. Були вагання: йти чи не йти. Але я все-таки вийшов до сцени для молитви і вірю, що Бог почув нас. Про Фестиваль надії багато говорили. Я ходив до церкви, але ще не каявся. А тому відчував порожнечу всередині. А тепер прийняв Христа, і мені так легко на душі. Можна сказати, я на сьомому небі», – не стримував емоцій Орест Кушнір із села Карів на Львівщині.

Долучилася до нього Ірина Романюк з Коломиї: «Я чотири рази вагалася, йти чи не йти каятися, але, все ж, вийшла, і я задоволена. У проповіді мене торкнулося все до глибини душі».

Ростислав Ошита із Жовкви впевнено заявив: «Я їхав знайти Ісуса Христа, і я Його знайшов. Каятися не планував. Але коли слухав проповідь, склалося враження, що в ній йдеться саме про мене, що саме я – та людина, яка має спуститися із сектора вниз і покаятися. Я знайшов те, що шукав. Цей день не пройшов даремно».

Прес-служба Міжнародного фестивалю надії.

Філіп ЯНСІ

Страждання в тіні сумнівів

Питання, які не прийнято ставити вголос

Найважливіші питання, які протягом всього нашого життя ніби плавають в тумані, здатні за мить набувати чітких форм. Візит Річарда став для мене своєрідним каталізатором. Його біди – зруйнована сім'я, проблеми зі здоров'ям, невдалий роман, звільнення з роботи навряд чи можна віднести до справжніх бід, але того дня він обгорнув у драматичну форму сумніви, які переслідують кожного з нас.

Чи думає про нас Бог? А якщо так, то чому Він не спуститься на землю і не наведе лад?

Згодом, обдумуючи нашу розмову, я постійно подумки повертався до трьох насущних питань про Бога, які проступали крізь його збентежені почуття. Я відчув, що ці питання криються в глибинах душ кожного з нас. Більшість людей не наслідуються ставити їх вголос, вважаючи це щонайменше невихованістю, а то й кощунством.

Чи справедливий Бог?

Річард хотів іти за Богом, але його життя розвалювалося на частини. Як осмислити свої нещастя у світлі біблійних обітниць благополуччя? А скільки людей спокійно заперечують існування Бога – і процвітають? Ця скарга відома нам ще з Книги Йова та Псалмів, але для багатьох вона й надалі залишається перешкодою на шляху до віри.

Чому Бог мовчить?

Тричі в найбільш критичні моменти навчання, вибору кар'єри, налагодження стосунків Річард просив Бога дати чіткі вказівки. Щоразу йому здавалося, що він вгадав Божу волю, але щоразу вибір приводив його до невдачі. «Хіба батько так поводить з дітьми? – повторював Річард. – Невже Йому подобається дивитися, як я розбиваю собі носа? Мене вчили, що Бог любить мене, що, йдучи за Його задумом, я отримаю щастя. То чому Він не відкриває мені Свого задуму?».

Чому Бог ховається від нас?

Це питання терзало Річарда найбільше. Бог зобов'язаний якось виявляти Себе. Це виглядало необхідним богословським мінімумом, рівнем, нижче від якого віра неможлива. «Як я можу підтримувати стосунки з Тим, в існуванні Кого не впевнений?». Однак складається враження, що Бог зумисне ховається навіть від тих, хто Його шукає. Саме тому Річард, так би мовити, «махнув рукою» на Бога. Думаю, тільки атеїсти не відчувають розчарування в Богові. Вони нічого не чекають і нічого не отримують. Але людина, яка довірила Богу своє життя, підсвідомо чекає чогось у відповідь. Невже ці сподівання марні?

Довго я не бачив Річарда, але молився за нього. І через три роки випадково з ним зустрівся. Він гарно виглядав. Мав хорошу роботу і давно забув про невдалий роман. Ми заговорили про Бога, і тут стало зрозуміло, що чоловік ще не зовсім заспокоївся. Його рана зарубцювалася, але потворний шрам цинізму залишився. Він ще сердився на Бога.

«Тепер, коли я оглядаюся на той безумний час, я починаю розуміти, що сталося, – говорив він. – Я міг би точно вказати день і час, коли засумнівався в існуванні Бога». Це було не в ту ніч, коли він стикнувся з труднощами. Це сталося невдовзі після його навернення в християнство. Уже тоді він шукав надійні докази існування Бога.

«Одного разу я просто перебирав кнопки телевізійного пульта і натрапив на богослужіння цілительки Кетрін Кульман, – розповідав Річард. – Вона виводила на сцену людину за людиною. І кожна розказувала дивовижну історію про чудесне цілення – рак, хворе серце, параліч... Я дивився передачу, і сумніви танули. Нарешті я набув щось надійне, зрозуміле! На мене по-

особливому вплинув один чоловік з Мілуокі. На зібрання його принесли на ношах. Коли він піднявся на сцену – сам, без сторонньої допомоги, усі буквально завили від захвату. Він розказав, що є лікарем, що в нього неоперабельний рак легень. Лікарі сказали, що йому залишилося жити не більше півроку. Але сьогодні Бог зцілив його. Він став на ноги вперше за багато місяців і чудово почувався.

Через тиждень я зателефонував у довідкову Мілуокі й роздобув його телефон. Я набрав номер, підійшла якась жінка.

– Можна мені порозмовляти з доктором С.? – почав я.

Мить мовчання... Тоді вона запитала:

– Хто ви?

Я пояснив. Після довгої паузи тьмяним голосом жінка відповіла:

– Мій чоловік... помер, – вона ледве вимовляла слова й одразу ж повісила слухавку.

Не можу вам передати, як це на мене подіяло! Я був спустошений... Полум'я моєї віри яскраво палало лише один тиждень, а потім, наче зірка, рухнуло на землю – настала темін'. Я назвав Річарду три головні питання, згадані вище. А далі уточнив, чи відповідають вони вимогам Річарда до Бога.

– Але чому ж Бог не хоче відповісти на ці питання? – підвищив голос Річард. – Якби тільки Він відповів на них, хоч раз заговорив з нами так зрозуміло, щоб кожен почув, а б повірив у Нього. Увесь світ прийняв би Його!

Якби тільки

«Якби тільки», – так сказав Річард. Але чи це так насправді? У той час, коли ми з Річардом зустрілися, я студіював книги Вихід та Числа. Питання Річарда все ще тривожили мене, але я не одразу зауважив дивовижну схожість. У Книзі Вихід описаний той самий світ, про який мріяв Річард, світ, де Бог щоденно брав участь у людській історії. Він поведився з усіма справедливо, кожен міг чути Його голос, Він зримо відкривався людям.

Контраст між життям ізраїльтян і нашим часом змусив мене знову замислитися над тим, як Бог править світом, і я повернувся до трьох своїх запитань: якщо Бог може діяти справедливо, говорити зрозуміло й зримо являтися людям, чому Він не хоче втрутитися в наше життя? Можливо, ми знайдемо відповідь, якщо вдивимося в історію блукання ізраїльтян у пустелі?

Якщо Бог справедливий, тоді чому Він не завжди карає поганих і винагороджує добрих? Спробуймо уявити, що світ влаштований так: кожний гріх супроводжується уколом болю, кожна добра справа – задоволенням.

А виявляється, цих людей можна назвати успішними. Усе залежить від того, як розуміти слово «успіх».

Якщо під успіхом мати на увазі земні блага – славу, удачу, швидке матеріальне збагачення, – то людям зі згаданого списку успішними, звичайно ж, назвати не можна.

Але якщо успіх визначати з Божої точки зору, відповідно до якої головне значення в житті мають віра в Христа і вірність Йому, тоді ці чоловіки і жінки не тільки правильно розуміли природу справжнього успіху, а й застосовували це розуміння у всіх аспектах свого життя.

Ось що написано в Євангелії:

«Усі вони помиралі за вірою, не одержавши обітниць, але здалека бачили їх, і повітали, і вірували в них та визнавали, що «вони на землі чужинці й приходьки». Бо ті, що говорять таке, виявляють, що шукають батьківщини. І коли б вони пам'ятали ту, що вийшли з неї, то мали б бути час повернутись. Та бажають вони тепер кращої, чепто небесної, тому й Бог не соромиться їх, щоб звати Себе їхнім Богом, бо Він приготував їм місто» (Євр. 11:13-16).

Ці чоловіки і жінки, живучи вірою, довіряли обітницям Божим (хоч і знали, що багато з них сповняться не за їхнього життя, а лише у вічності) і будували на них своє життя. Вони смакували небом. Вони дивилися на все крізь призму вічності. І така перспектива впливала на все їхнє життя.

Світська точка зору говорить: це життя – все, що

Старий Заповіт описує експеримент, метою якого було змінити поведінку людей: Бог уклав договір з Ізраїлем. У Синайській пустелі Він нагороджував і карав народ відповідно до суворих, письмово зафіксованих правил.

Мойсей обіцяв, що послух піднесе ізраїльтян «вище від усіх народів землі», вони «будуть на висоті, а не внизу». Ізраїльтянам пропонувався захист від усіх нещастів і розчарувань, які можуть загрожувати людині.

З другого боку, Ізраїлю було сказано: якщо порушиш ці заповіді, то «будеш на посміх і притчу, і байку в усіх народах, до яких відведе туди тебе Господь... Тому що ти не послужив Господові Богові твоєму в веселості й у любові серця в многоті всього, то послужив своїм ворогам, яких Господь пошле на тебе, в голоді і в спразі, і в наготі, і в усякій потребі. І він покладе залізне ярмо на твою шию, доки не вигубить тебе».

У книгах Ісуса Навина та Суддів я побачив, які плоди приніс заповіт, що базувався на «справедливій» системі нагород і покарань. Через 50 років ізраїльське суспільство занурилося в анархію. Старий Заповіт оповідає страшну історію про те, що збулися тільки прокляття. Незважаючи на всі блага, які обіцяв їм заповіт, вони не отримали їх, бо не виконали умов.

Коли новозаповітні автори оглядалися на минуле, вони вже не сприймали той заповіт як зразок послідовних і чесних стосунків Бога з народом. Вони стверджували, що Старий Заповіт послужив наукою, продемонструвавши неспроможність людей виконати умови домовленості з Богом. Перші християни вважали, що необхідний новий договір з Богом, який базується на благодаті та прощенні. Саме тому з'явився Новий Заповіт.

Чому ж Бог мовчить? Якщо Він хоче, щоб ми виконували Його волю, чому їй нам не відкриває?

Нині багато людей запевняють, що чули Боже слово. Серед них є і безумці, як той божевільний, який «за наказом Бога» кинувся з молотком на статую Мікеланджело, чи вбивця, який запевняв, що Бог наказав йому стріляти в президента. Є люди, які щиро помилялися, як ті шестеро невідомих, які заявили письменниці-інваліду Джоні Еріксон, що Бог повелів їм одружитися з нею. Як же нам зрозуміти, чи справді ми чули слово від Бога?

Бог істотно спростив життя ізраїльтян, які отаборилися в Синайській пустелі. Їм достатньо було поглянути на хмару чи вогняний стовп уночі, що стояли над скинією, щоб зрозуміти: рухатися чи стояти на місці. Ізраїльтяни отримали список із 613 правил, який охоплював усі сфери людської діяльності й передбачав усі ситуації: від вбивства до приготування козеняти в молоці матері. У ті часи людям не доводилося скаржитися на відсутність чіткого керівництва.

Та чи ставали вони слухнянішими, отримуючи прямі вказівки від Бога? Виходить, що ні. Вони виступають у похід, коли їм велено залишатися на місці, вони з жахом відкають, коли велено триматися, вони в'язуються в бій, коли наказано зберегти мир.

Як порушити всі 613 правил чи як вигадати способи обійти ці правила – ось що стало чимось на взірць національного виду спорту для ізраїльтян. Імовірно, те покоління не менш ревно обурювалося постійним Божим контролем, ніж ми нині – його відсутністю.

Є й ще один важливий момент у старозаповітній історії: чим чіткіше виражена Божя воля, тим більш мертва та байдужа віра. Не вимагається жодних зусиль, жодного подвигу – бо ж Бог уже гарантував нам результат! Не треба боротися з проблемою, робити складний вибір – це вже зробив Бог. Ізраїльтяни перестали поводитися як дорослі відповідальні люди, оскільки їм здавалося, що все за них вирішено. Вони поводитися як діти, бурчали на своїх вождів, порушували суворі правила й нарікали, коли їм чогось бракувало.

Вивчаючи історію Ізраїлю, я замислився: чи можна назвати благом постійне, ясно виражене Боже керівництво? У певних випадках воно необхідне. Наприклад,

є. Тому досягай успіху за всяку ціну.

Біблійна точка зору говорить: життя – то Христос, а смерть – надбання.

Ми прагнемо до майбутнього, вічного життя. Світська мудрість наслідується над мудрістю Божою, називаючи її дурістю. Вона висміює саму ідею воскресіння із мертвих. Вона з презирством ставиться до крові Христа.

Божя мудрість веде нас до хреста і поклоніння воскреслому Христу. Заради Нього ми з радістю готові називатися «божевільними». Ми, за прикладом апостола Павла, усе вважаємо за сміття, щоб набути Христа.

Реальність вічності впливає на наше розуміння мети і смислу життя. Вона змінює навколо все, у тому числі і наше розуміння успіху.

Варто усвідомити й той факт, що багатьох героїв віри (про яких ми читаємо в Біблії) сучасний невіруючий світ заклеймив би як нерозумних. Але небесні критерії успіху кардинально відрізняються від світських.

Ось кілька прикладів.

Один проповідник проповідував багато років – і не побачив жодного наверненого. Його сусіди і співвітчизники сміялися з нього, однак він не переставав проповідувати. І зі світської точки зору його служіння було абсолютно даремним. Але з Божої точки зору він був дуже успішним. Ім'я цього чоловіка – Ной.

Один чоловік залишив свою рідню і вирушив в далеку подорож, тому що Бог сказав, що він буде батьком

коли треба провести через пустелю натовп щойно звільнених рабів. Але духовному зростанню таке керівництво аж ніяк не сприяє. Саме воно підірвало віру ізраїльтян, оскільки позбавляло їх свободи, перетворювало вибір на проблему послуху, а не віри. Після 40 років блукання пустелею ізраїльтяни виявилися настільки непридатними для випробування віри, що Богу довелося починати все заново в наступному поколінні.

А чому Бог ховається від нас? Чому не явиться відкрито, раз і назавжди розвіявши сумнів скептиків?

Але те, що ми просимо, вже відбулося одного разу. Бог явився людині, і та говорила з ним лицем до лица, як з близьким другом. Коли Мойсей ішов у шатро, щоб говорити з Богом, увесь народ дивився йому вслід. Ніхто, крім Мойсея, не знав, що відбувається всередині. Ізраїльтяни намагалися триматися на віддалі, кажучи: «Говори до нас ти, і хай не говорить до нас Бог, щоб ми не вмерли». Після кожної такої зустрічі Мойсей виходив до народу в сяянні, і люди відверталися, тому йому доводилося закривати своє обличчя.

У той час атеїстів було мало, бо люди повсюди натикалися на явні свідчення Божої присутності – то біля входу в скинію, то в грозивих хмарах над горою Синай. Скептику було достатньо піднятися на гору, яка здригалася, і простягнути руку, і всі сумніви його б розвіялися за мить до того, як він упаде мертвим.

Та, всупереч усьому, сталося щось неймовірне: Мойсей піднявся на священну гору, відмічену Божою присутністю, а люди, які пережили безліч явних чудес, чи то занудьгували, чи втратили терпіння, а може, позаздрили Мойсеєві й забули все, що знали про Бога. Коли Мойсей спустився з гори, вони вже танцювали біля золотого боввана, як язичники.

Бог не грав у піжмурки з ізраїльтянами. Він дав їм безліч доказів Свого існування, але, як не дивно, такі прості та чіткі стосунки не привели до бажаного результату. Ізраїльтяни реагували на очевидну присутність Бога не любов'ю і пошаною, а страхом. Крім того, вони так і норовили підняти бунт. Отож, відкритість Бога не сприяла зміцненню віри.

Я сформулював скарги Річарда на Бога у вигляді трьох запитань, однак книги Вихід та Числа показали, що вирішення цих питань не позбавить від ще більших проблем, які породжують розчарування в Богові. Ізраїльтяни мали можливість насолоджуватися світлом Божої присутності, але показали себе найбільш легковажними й нестійкими у вірі людьми, які будь-коли жили на землі.

Деякі християни мріють знову побачити світ, повний чудес і наочних знамень Божої присутності. У церкві часто лунають молитви про чудеса, подібні до розділення Червоного моря, десяти єгипетських кар, манни в пустелі. Однак нам навряд чи захотілося б повторити подорож ізраїльтян пустелею.

Чи допомагає надмір чудес вірі? Напевно, не такій вірі, яка до вподоби Богові. На прикладі ізраїльтян ми можемо перекоонатися: людині властиво любити знамення заради знамен'я і тягнутися до них, а не до Бога.

– Не можу зрозуміти, Філіпе, – не вгавав Річард. – У нас так багато спільного, ти розумієш моє розчарування... Та все ж ти зберіг віру, а я її втратив. У чому різниця між нами?

І тоді я зрозумів: ми по-різному оцінювали ситуацію – він дивився на промінь збоку, а я піднімався поглядом вгору за променем. Річард мав розумні аргументи, і я також. Головним доказом мені видавалася несподівана глибока зміна в моєму житті. Однак наведення здається переконливим лише зсередини, коли розповідаєш про нього іншому наведеному. Ми ж із Річардом розмовляли різними мовами.

Мені хотілося якомога зрозуміліше пояснити йому, що таке віра, але це було мені не під силу. Я відчував у Річарді занепокоєння, у якому жив колись сам, поки Бог поступово не зцілює мене. Але я не міг веселити свою віру у свого друга. Віру набуває кожен сам для себе.

У певну мить свого життя, коли я вперше реально відчув Бога, то зрозумів, що такі є Той, Хто спостерігає за життям, яке відбувається на планеті Земля. Більше того – Він любить мене.

Це було дивовижне відчуття несподіваної, немислимості надії. Ось на що я роблю ставку у своєму житті.

Справжній успіх

Що означає бути успішним? Це дуже важливе питання. Відповідь на нього визначає наші пріоритети.

Ким би ви не були — бухгалтером, священиком, шкільним вчителем, мамою-домогосподаркою, офіс-менеджером, будівельником, лікарем чи інженером, — але якщо ви вірите в Ісуса Христа, це питання стосується безпосередньо вас.

То що таке успіх? Які ознаки справжнього успіху у найвищому значенні цього слова?

Згадаймо список героїв віри з 11-го розділу Послання до євреїв. Зі світської точки зору цих людей навряд чи можна було назвати успішними. До успішних людей не ставляться з презирством, над ними не насміхаються, їх не шмагають батогами.

Успішні люди не мучаться в кайданах.

Успішних людей не побивають камінням, не розпилюють навіпіл, їм не відтинають голови.

Успішні люди не одягаються в козлячі шкури.

Успішні люди не живуть в бідності, не зазнають страждань від інших, не стають об'єктом несправедливості.

Успішні люди не блукають пустинями, не ховаються в печерах і ямах.

А виявляється, цих людей можна назвати успішними. Усе залежить від того, як розуміти слово «успіх».

Якщо під успіхом мати на увазі земні блага – славу, удачу, швидке матеріальне збагачення, – то людям зі згаданого списку успішними, звичайно ж, назвати не можна.

Але якщо успіх визначати з Божої точки зору, відповідно до якої головне значення в житті мають віра в Христа і вірність Йому, тоді ці чоловіки і жінки не тільки правильно розуміли природу справжнього успіху, а й застосовували це розуміння у всіх аспектах свого життя.

Ось що написано в Євангелії:

«Усі вони помиралі за вірою, не одержавши обітниць, але здалека бачили їх, і повітали, і вірували в них та визнавали, що «вони на землі чужинці й приходьки». Бо ті, що говорять таке, виявляють, що шукають батьківщини. І коли б вони пам'ятали ту, що вийшли з неї, то мали б бути час повернутись. Та бажають вони тепер кращої, чепто небесної, тому й Бог не соромиться їх, щоб звати Себе їхнім Богом, бо Він приготував їм місто» (Євр. 11:13-16).

Ці чоловіки і жінки, живучи вірою, довіряли обітницям Божим (хоч і знали, що багато з них сповняться не за їхнього життя, а лише у вічності) і будували на них своє життя. Вони смакували небом. Вони дивилися на все крізь призму вічності. І така перспектива впливала на все їхнє життя.

Світська точка зору говорить: це життя – все, що

великого народу. Однак дружина народила йому лише одного сина. Зі світської точки зору цей чоловік був невдахою. Але в Божих очах він досяг справжнього успіху. Ім'я цього чоловіка — Авраам.

Був ще один чоловік, який став названим сином найбільшого володаря тих днів. Він зростав у палаці і мав усе, чого тільки забажає душа. Однак залишив усе своє багатство, усі свої привілеї, щоб стати на чолі нещасного народу, який більше нагадував натовп рабів.

Він водив цей натовп вічно незадоволених людей пустинею 40 років, і сам не увійшов в обітвану землю. Зі світської точки зору він був цілковитим невдахою. Але в Божих очах цей чоловік досяг справжнього успіху. Його ім'я — Мойсей.

Ми могли б згадати і Авеля, якого вбив рідний брат Каїн; і Йосипа, якого кинули за наклепом у в'язницю; і Йова, який втратив все, включаючи здоров'я і дітей; а ще Іллію, який жалівся, що з усього народу лише він залишився вірним Богові; і Ісаю, якого розпиляли навіпіл; і Степана, якого побили камінням; і дванадцять апостолів, одинадцять з яких зазнали мученицької смерті за Христа.

Зі світської точки зору всіх цих людей можна назвати невдахами. Але в очах Божих вони досягли найголовнішого успіху: Бог визнав їх вірними.

Божі критерії успіху діаметрально протилежні світським критеріям. І нас, християн, повинна хвилювати думка Бога, а не людська.

Кен Пітерс – знаний у християнському світі Божий пророк. Багато його пророцтв виконалися з винятковою точністю. Недавно він розповів про два сні, які бачив більше 20 років тому і в яких йому було відкрито про світові події останніх часів. Відкриття Кена Пітерса про близьке майбутнє людства пропонуємо увазі наших читачів.

Кен Пітерс

Християни під час правління антихриста

І ось я прогулювався і шукав відповіді. Але не знаходив. Та одного разу зіткнувся з якимсь літнім чоловіком. Це була перша людина за весь той час, яка була налаштована доброзичливо до мене. Здавалося, у того чоловіка була якась надія або ж він знав, що відбувається. Я запитав його: «Ви знаєте, що це діється в світі? Чи маєте ви про це хоч якесь уявлення?».

Нагадаю, що всюди панував такий відчай, наче всі жителі планети щойно повернулися з похоронів своїх матерів. І от той чоловік мені відповів: «Наближається всьому кінець, а я виявився неготовим».

І печаль затьмарила його лице. Він розповів, що не був праведний перед Господом, а потім почав розказувати про Божий план спасіння. Тоді озирнувшись по сторонах, ніби перевіряючи, чи не стежить хто за ним, і витягнув з кишені невеличку книжку. Виявилось, що то була Біблія.

Мені не було показано, чи будуть в той час переслідувати за Біблію, але той чоловік виглядав стурбованим. Я не знав тоді про Біблію майже нічого. Хоч виріс у католицькій сім'ї, але жив, як усі, і не цікавився Словом Божим.

Він почав гортати місця Писання, вказуючи мені в Слові Божому на мою потребу в Ісусі як у Спасителі. І сказав, що мені потрібно попросити у Ісуса прощення за свої гріхи, за свою гріховну натуру, за те, що жив без Нього. Якщо я зроблю це, сказав він, мені буде дароване вічне життя, сила Божя оберігатиме мене і даватиме сили для перемоги.

«Звучить чудово», – відповів я. І помолився, прийнявши у сні Христа у своє серце. Дуже дивна подія для католика, що не має поняття про народження згори через покаєння в гріхах. Але ще цікавіше те, що коли я прокинувся, то не міг збагнути того, що зробив уві сні. Лише за два тижні після того сну я покаявся і став християнином.

Коли я молився разом з ним, він поклав на мене руки і молився по-своєму. І відразу мене почала переповнювати радість. Я зробив усе, що він сказав мені зробити. Попросив Ісуса простити мені гріховні вчинки і заповнити моє серце Своєю присутністю.

Разом з тим чоловіком ходив великий гурт людей – як я зрозумів, це були ті, хто прийняв його розповідь про Ісуса Христа.

Зовнішній вигляд антихриста

Можу з упевненістю сказати, що ніколи не забуду обличчя того чоловіка на телеекрані, який міг творити чудеса і знамення і здатний був вирішити будь-яку проблему.

Було щось майже надприродне в його обличчі – наче сама досконалість. Не вистачає слів це описати, я ніколи не бачив красивішого чоловіка. У ньому все дивним чином гармоніювало. Зовнішність його була бездоганною, а його манера висловлювання – просто дивовижною.

Цікаво, що коли через багато років я читав в Писанні про Ісуса Христа, то у пророка Ісаї знайшов, що в Ісуса не було ні краси, ні величі, які б вабили до Нього. Тобто Ісус не вирізнявся чоловічою привабливістю, а був звичайним, непримітним зовні. Напевно, Він не посів би передову позицію у передвиборних рейтингах. А той хлопець, якого я бачив на телеекрані, ідеально годився для цієї ролі. Він говорив дуже зухвало і володів талантом впливати на волю людей.

Послідовників Ісуса супроводжують чудеса

Як я вже казав, я приєднався до гурту послідовників Ісуса і помітив, що їм вдається робити неможливе.

Я не знав тоді, що Бог може бути зацікавлений у якихось людських справах. Моє релігійне виховання не дозволяло мені побачити Його з такого боку. Я сприймав Його як завжди зайнятого, недоступного Всевишнього Владика, у Якого безліч турбот і Якому немає діла до такої незначної людини, як я. Адже я не був ні папою, ні кардиналом або якимось святим і думав, що, швидше за все, я останній в списку Його пріоритетів.

Але я бачив, що ця група послідовників творила дивні речі. Після їхніх молитов множилися їжа, зцілюлися люди. Я був просто не здатний осягнути це все.

Гроші

Далі я пішов до банку, щоб провести грошову операцію. І уві сні мені були відкриті деякі речі. Я побачив, що в готівкову купюру була імплантована спеціальна смуга, що дозволяє відстежити, хто проводив грошові операції з цими купюрами і на що були витрачені кошти. І купюри, які я бачив уві сні, – точнісінько такі, якими ми користуємося сьогодні.

Отже, за всіма нашими фінансовими операціями вже ведеться нагляд.

Землетруси

Коли я йшов у банк, розпочався землетрус. Я якраз стояв біля входу в банк, а через дорогу від нього височіла семиповерхова, здається, споруда. Вона мала трикутну форму і виглядала повністю скляною. Пройдьтеся сьогодні по будь-якому великому місту, і ви побачите такі скляні будівлі. Це вже звичне явище.

Коли почався землетрус, ця скляна будівля завалилася і поховала під собою близько 200 осіб. І мені було показано, що землетруси охопили всю планету.

Як відомо, у Каліфорнії землетруси – часте явище. І наші діти не раз заявляли, що ми подолаємо ці випробування, об'єднавши людські зусилля. Бо це, мовляв, звичайні природні явища, а ніякі не Божі суди. Та невже – відповідаю я на ці заяви. Адже в Біблії гранично ясно сказано, що землетруси – це знамення суду.

І ось на всю землю обрушився землетрус, який забрав мільйони життів. Буквально мільйони. Я ніколи не чув, щоб мільйони людей гинули при землетрусах. Світ був абсолютно приголомшений, наслідки руйнування неможливо було уявити. Деякі регіони були зруйновані настільки, що не було сенсу відправляти туди рятувальні команди.

До речі, у мене є друзі, яким, як і мені, Бог відкрив, що пошле землетрус на Японію. Одна з цих пророцтв якраз служила в той час в Японії. І коли їй Бог відкрив, що буде страшний землетрус, вона попередила про це віруючих. Вони попросили помолитися за їх сім'ї і їхні дома. Землетрус стався за два тижні, причому він обминув усі ті дома, за які вона молилася.

Але повернімося до сну. Землетрус викликав глобальний зсув синоптичних моделей. Природні погодні моделі абсолютно змінилися. Одного дня йшов сніг, а вже наступного всі плавився від спеки. Погода перебувала в абсолютному хаосі. Ніяких синоптичних прогнозів зробити було неможливо.

У результаті стали гинути врожаї. І по всій земній кулі найродючіші фермерські райони (я сам жив на той момент в такому районі – у долині Сан-Хоакін в Каліфорнії) були повністю знищені посухою і голодом. Колись родючі землі перетворилися на пустелю. Причому все сталося так раптово, ніби перед моїми очима хтось різко змінив весь порядок. Погода, здавалося, діяла за якимось власним планом. І все це спричинив різкий зсув земної осі. Я бачив, як вся земля тряслася і хиталася. І мене це дуже налякало.

Військова поліція

Коли стався землетрус, із законами почали коїтися незрозумілі речі. Поліцейські відділки більше не наглядали за дотриманням законів муніципальних властей, а перетворилися на військову поліцію, що роз'їжджала на дивних тоді для мене транспортних засобах, які нині усім відомі як «хаммери».

Ті автомобілі були майже на кожному розі всіх головних вулиць. Вони мали відкидні верхи, і в них стояли чоловіки, одягнені в чорну уніформу і блакитні шоломи або блакитні берети (схожі на бейсбольні кепки). У кожній машині був прапор і щось, що нагадувало кулемет. Напевно я не знаю, тому що ніколи не стріляв з кулемета і не бачив його.

І ті хлопці були всюди. Ще я зміг

«Я бачив»

заглянути всередину і побачив там щось, що нині можу описати як великий портативний комп'ютер. Нині розумію, що його екран був обладнаний новітньою цифровою системою GPS (глобальною системою навігації).

Коли мені востаннє видавали в Каліфорнії водійські права, мені не хотілося їх отримувати. У Каліфорнії на них нанесені голограми і магнітні смуги з цілою купою інформації. Я спробував якось знешкодити ці права і поклав їх у гаманець зі шкіри вугра, обмотавши десятьма шарами фольги.

У той же час я побачив високі вуличні ліхтарні стовпи, такі, як нині повсюди можна бачити у нас в Каліфорнії. Зверху на них висіли невеликі овальні відеокмери. І уві сні мені було відкрито, що ці камери відстежували місцезнаходження кожного транспортного засобу. Люди в Каліфорнії цікавилися, навіщо ці стовпи уздовж шосе. Їм пояснили, що це для контролю вуличного руху. Але вздовж

щоб я міг побачити репортаж із Сьєрра-Леоне. У Сьєрра-Леоне перебували хлопці з миротворчої місією, і на них були блакитні берети.

Нова поліцейська система виглядала досить мирною. Вони не поводитися грубо з людьми, не були агресивними, і я не бачив, щоб когось застрелили або пограбували. Єдине, що вони забороняли, – це перетнути кордон штату без спеціальних документів. І мене це сильно вразило. Такого в Америці ніколи не було.

Новий лідер заповнив весь телеефір, і ніхто не чинив жодного опору його нововведенням. Нині я абсолютно впевнений, що саме так все і буде. Божі церкви нині сплять. Тільки почніть говорити про останні часи, як вас назвуть апокаліптичним фанатиком. Віруючі в США впевнені, що будуть заборані від усякої біди, не відчувши ні найменшого дискомфорту.

Але читайте Біблію. Бог не забрав Ноя з землі. Він огородив його ковчегом. Бог звільнив Лота із Содому, але те місце знищив. Він не забрав його звідти на хмарах. Сам Ісус сказав у первосвященницькій молитві: «Батьку, благаю, щоб єдині були, як Я і Ти єдині, але Я не молю Тебе, щоб Ти їх від світу забрав, але щоб зберіг їх у світі від зла». І ще Він сказав: «Хто витримає до кінця, той спасеться».

На жаль, якби Ісус повернувся за Своєю Церквою в цю мить, думаю, Він був би розчарований. Я знаю, що і мною Він не завжди задоволений. Кілька років тому Він сказав мені, що останні два з половиною роки мого служіння згорять, як солома під Його ногами. Не дуже-то приємно мені було таке почути, адже я щиро вважав, що догоджав Богу, а насправді був в омані.

Я раніше про це говорив дуже скупко – через страх перед людьми. Але тепер розумію, що це неправильно.

Далі у сні почали відбуватися дивні зміни. Практично миттєво і з абсолютною легкістю був введений воєнний стан, всюди була військова поліція, яка знала місцезнаходження кожного.

Я думав: куди поділися ідеали наших отців-засновників? Як таке могло статися в Америці? Я знав, що в інших країнах відбувалися численні спроби державного перевороту, але, як правило, військовим

шляхом. А тут все відбулося без єдиного пострілу.

З плином сну я почав усвідомлювати, що телевізори в домах не тільки транслювали програми, а й мали здатність посылати сигнали про вас у вашій кімнаті. Я б ніколи не подумав, що це можливо, якби один фахівець у галузі електроніки мені якось не сказав: «Кене, будь-яка сконструйована електроніка здатна працювати у зворотному напрямку. Будь-яка. Якщо ваш автомобіль може їхати вперед, то може і назад. Якщо ви здатні прийняти сигнал, то здатні і послати сигнал».

Я міг бачити, як телевізори стежили за людьми в їхніх будинках, контролюючи їх пересування і розмови. Уві сні мені було показано, що для цього телевізор

і бачив дуже-дуже незвичайні речі. Я бачив певні ділянки, звідки промені світла високо сягали атмосфери землі. Вони виглядали, як величезні прожектори з язиками полум'я всередині і були неприродно яскравими.

Після того мені була дарована здатність спуститися прямо туди і побачити на власні очі, що це було. І це було найбільш приголомшливим явищем з усього баченого раніше. Саме з цього епізоду свого сну я черпаю рішучість продовжувати те, чим я займаюся нині.

На моїх очах у 12 ділянках Америки і по всьому світу спалахували ці світлові промені і сяяли в атмосфері. Коли я наблизився, то побачив масштабне пробудження по всьому світу. Я не бачив ніяких Кенів Пітерсів, ніяких іменитих

вам скажуть. Особливо якщо ви не вірите в Христа. Тоді ви готові на що завгодно.

І тут немає нічого дивного. Бо якщо люди, яких Ісус благословляв кожен день, які лише тиждень тому вигукували: «Осанна!», розіп'яли Його, то чого дивуватися людям, які ніколи не знали Його. Отже, почали набирати обертів гоніння. Людей заарештовували. Я побачив безліч тюрем і колоній на території всіх штатів Америки. Особливо сконцентровані вони були в Каліфорнії.

Ще в 1983 році Дух Святий сказав мені, що Він дозволить дияволу будувати в'язниці в штаті Каліфорнія, де в результаті стануть утримувати заарештованих християн, і що ці в'язниці будуться в замських районах, як правило, за п'ять-вісім метрів від головного шосе. І ще сказав,

Я почав свідчити тій касирці. Шкода, що не встиг привести її до віри в Христа, але захитав нею до самої основи. Я розповів їй дещо про антихриста, про знак звірини, а потім ще дещо про її батьків і її сімейне життя (те, що відкрив мені Бог). Але Христа вона не прийняла, бо пані, що стояла в черзі за мною з великою упаковкою попкорну, почала люто воювати зі мною.

А за два тижні те зображення з магазину забрали.

У сні мене дуже налякала рука того чоловіка і його радісне пожвавлення. І раптом усередині себе я почув голос: «Утікай звідси». Я подумав: «О, Боже, це точно кінець світу». І побіг додому щодуху. А поки біг, усередині звучав голос. Тоді я ще не знав нічого про свій

— це те, що Ісус приїде в Свою Церкву і забере світильники зі свічками. Мене, як католика, це налякало, тому що все, що ми робимо, ми робимо зі свічками.

Я знову заснув. І сон продовжився з того самого місця, на якому закінчився: я стою перед лицем того зловісного створіння. Я вискочив за двері і втік, зрозумівши, що моєї дружини вдома не було і що вона кудись пропала.

Важко навіть описати, як я перелякався. Кілька разів у житті я стикався з демонами, і тепер вже знаю, як з цим справлятися і такого більше не боюся, бо знаю, як молитися. Але в той момент я не міг збагнути, що робити з цією сильною злою істотою. Я біг і біг, здавалося, вже пробіг кілька миль. І тут мене зупинила військова поліція.

Вони знали моє ім'я, хоча я їм не представився. Мене відвели у велику урядову будівлю і відвели в кімнату, де перебували моя дружина і той літній чоловік, якого я називав євангелістом. Мене це здивувало, і я задумався, звідки вони все знають про людей.

Я знаю, що за нами спостерігають навіть зараз. Знаю, що тих, хто довіряє Біблії, ФБР відстежує роками. Нещодавно в одній відомій газеті була надрукована стаття про те, кого ФБР вважає небезпечними людьми. Однією з категорій були названі християни, які вірять в Біблію, регулярно відвідують церкву, вірять, що все, описане в Біблії, стосується і нас сьогодні.

Отже мене з дружиною і цього літнього чоловіка замкнули в кімнату. А потім до нас прийшли і почали ввічливо пропонувати нам співпрацювати з новим урядом, і тоді, мовляв, все з нами буде добре.

Моя дружина — одна з найвідважніших християнок, яких я коли-небудь зустрічав. І, напевно, одна з найдобрих віруючих. І ось вона і той літній чоловік стали проповідувати тим людям.

Нас відвели в іншу кімнату і продовжили допит, але вже із застосуванням методів контролю над свідомістю. І я дуже піддався цьому впливу. Пам'ятаю, що почав думати, що поганого нічого нам не пропонують і що коли ми погодимося на їхні умови, то все буде добре. Але моя дружина і той чоловік протистояли тому тиску з усієї своєї духовної сили, проголошуючи Писання.

Виглядало на те, що той арешт був спланований заздалегідь. Не знаю, як та істота появилася в моєму будинку, і звідки ті люди знали, де мене ловити, але все було розіграно, як по нотах.

Перш ніж це сталося зі мною, я помітив дивні зміни: усі нації світу були, як єдина нація. Більше не було ніяких окремих, суверенних держав, континенти вже ділилися не на країни, а на регіони. І мушу сказати, що саме в цей час присутність Бога на світовій сцені і Його втручання в глобальні процеси неможливо було відчувати. У цьому глобальному порядку не було ні найменшої Божої присутності. Зло на цій стадії сну просочувало кожну частинку суспільства. Темрява була всюди. І я бачив чітке розмежування між людьми Бога і іншими людьми. Ідучи вулицею, можна було відразу здогадатися, хто є хто. Зовсім не так, як нині, коли, опинившись серед групи людей, ми починаємо думати, хто з них спасений, хто знає Господа, а хто — ні. А тут була проведена чітка розмежування духовна лінія.

При нашому допиті контроль над свідомістю був неймовірним, здавалося, мій розум просто заливали хвилі тривоги і страху. Моя дружина і літній чоловік мужньо протистояли цьому, і тоді нас вивели звідти і повели по дуже довгому коридору, завдовжки не менше 90 метрів. У цьому коридорі тисячі людей стояли в довгій черзі.

Ми провели там багато часу. І я бачив, як з бічних дверей в коридор виходили люди і залякували тих, хто стояв у черзі, вимагаючи, щоб ті відреклися від віри. Вони не вимовляли слів: «Ісус», «Христос» чи «Бог». Вони говорили так: «Ви повинні відректися від своєї віри в Нього, якщо хочете жити. Ваша віра марна».

Ці люди чинили неймовірний тиск на тих, хто в черзі. І кожні п'ять-шість хвилин деякі люди робили крок вперед і відрікалися від Христа. Мені було дуже страшно в тій черзі. Я не знав, що з нами будуть робити далі, не знаю, до чого готуватися.

Далі буде.

Велику скорботу»

не обов'язково повинен бути ввічливий, достатньо, щоб вилка була в розетці. І знаєте, що я дізнався? Телевізори, що випускаються з 1992 року, можуть спостерігати за вами.

Одна людина мені показала, як можна перетворити домашній телефон на під-

слухувальний пристрій за допомогою приладу RadioShack вартістю 17 доларів. Він подзвонив мені додому, сказав кілька фраз, я поклав трубку — і все, відтепер мій телефон можна було повністю прослуховувати.

А знаєте, що ваші мобільні телефони сконструйовані таким чином, що в усі великі телефони вбудовані найчутливіші мікрофони. Навіщо? Невже, щоб ви краше чули свою бабусю? Навіщо в телефонах потрібні такі чутливі пристрої? І чому так швидко розширюють нові мережі, здатні передавати всілякі сигнали, — так звані волоконно-оптичні мережі зв'язку.

Виявляється, тільки один волоконно-оптичний кабель здатний передавати більше мільйона повідомлень. Навіщо? А для того, щоб мати можливість постійно відслідковувати якомога більше людей. Це не поліпшення телекомунікації, це ціла схема. Це план, що розгортається на наших очах.

Телебачення постійно, практично щодня, твердило, що лише коли люди стануть частиною нового порядку, це вбереже їх від усіх життєвих негараздів. Новий порядок врегулює всі проблеми і встановить лідерство, здатне принести зміни, що забезпечать, нарешті, в усьому світі глобальний мир.

Я бачив цей сон в 1980 році, а нині щодня газети і телебачення втовмачують у наш мозок ідею глобальної єдності.

Пробудження в окремих регіонах

Далі у сні я активно співпрацював з тим літнім чоловіком, що розповів мені про план спасіння. Ця частина сну дарувала мені надію. До того чоловіка час від часу підходили люди, які розповідали, що колись були посвяченими християнами, мали стосунки з Ісусом, але потім охололи у вірі. Тепер вони повністю, до кінця віддавали свої життя Ісусові.

І знову я дивився на земну кулю згорі

євангелістів чи пророків, апостолів або відомих телевізійних осіб. Були тільки звичайні діти Божі, що служили в силі, в якій, як описано в Біблії, служили Ісус і Його учні. І це відбувалося не вибірково, а з усіма. І всюди. Молилися за хворих, і ті відразу цілювалися. Молилися за сліпих, і ті прозрівали. Молилися за мертвих, і ті воскресали.

Це тривало три-чотири місяці, щонайбільше півроку. І це було просто приголомшливо. Цілі області були завойовані для Ісуса Христа. Знаю з досвіду, що таке можливо, бо за 15 хвилин їзди від моєї місії знаходиться місто Алмолонга, Гватемала, яке сьогодні повністю християнське. Серед 76 тисяч населення немає ніякої ворожнечі, і тут можна бачити вражаючі речі, наприклад, овочі виростають небачених розмірів. Морква розміром з чоловічу руку, величезна і приголомшливо смачна. Качан цвітної капуста двоє чоловіків ледве можуть підняти. І капустяне листя просто гігантське.

Отже, те, що я бачив, було просто приголомшливо. У це навіть важко було повірити. В Євангелії від Івана Ісус сказав: «Хто вірує в Мене, той учинить діла, які чиню Я, і ще більші від них він учинить...» Я не бачив більші діла, але бачив більші масштаби цих діл. Я не бачив чогось більшого, ніж воскресіння мертвих, але бачив це в великих кількостях. Наче кожен віруючий був, як Ісус, що ходить по землі і чинить ці діла. І для цього не потрібна кафедра.

Я там взагалі не бачив ніяких проповідників за кафедрами. Думаю, вони нарешті усвідомили мету служіння і почали служити людям, споряджаючи їх для Бога. І хто важливіший — звичайний віруючий, що віддано слідує за Христом, чинячи великі діла, чи який-небудь хлопець, що прилип до кафедри?

Гоніння

Буквально поряд з тими місцями, де сяяло світло, були області, занурені в абсолютну темряву. І нечиста духовна атмосфера незвично пожвавилася. Світовий порядок просто оскаженів, не маючи змоги проконтролювати те, що відбувалося, щоб маніпулювати цим і зупинити це. Від такого диявол зазвичай скаженіє і намагається зупинити роботу Бога. Саме це і почало відбуватися. І я став свідком гоніння небачених масштабів.

До речі, згідно зі статистикою, за останнє десятиліття Тіло Христа по всьому світу зазнало більше гоніння, ніж за всю історію Церкви.

Ми збираємося відкрити ще один прибуток в Судані, тому що Бог подарував нам можливість служити главі держави і генеральному секретареві, і вони надають нам можливість почати там духовну діяльність. І тому араби закачують мільярди доларів в Африку. Вони не хочуть, щоб Африка стала християнським континентом. І платять людям, щоб ті приймали іслам. Від 300 до 1000 доларів США на місяць. А якщо у вас за все життя не було і п'яти доларів, а тут вам раптом платять 300 доларів на місяць, то ви готові навіть вбити свого сусіда, якщо

що людей туди будуть забирати вночі.

У мене є хороший друг. Він уникнув революції в Угорщині, а двох його братів викрали посеред ночі, і він так і не бачив їх з 1956 року. Чому ви думаєте, що в Америці не повториться подібне? Америка — безбожна країна. Якщо не стане тих стародавніх цінностей в її основі, то що залишиться праведним?

Знак звірини

Уві сні я знову вирішив провести грошову операцію і зіткнувся з якимось типом. Ми познайомилися, і він у великому емоційному збудженні запитав: «Кене, ти вже отримав свій ідентифікаційний знак?». Я відповів: «Не знаю. А що це таке?». Він пояснив: «Тільки що ввели

клеймо

його місце

звірини

новий ідентифікаційний знак». (До речі, почалося все з добровільної імплантації).

Той чоловік порадив, щоб я якомога швидше прийняв цей знак, щоб уникнути проблем, бо незабаром кожному доведеться його прийняти, щоб мати змогу вести будь-якого роду ділові операції.

На перетинці між великим і вказівним пальцем правої руки у цієї людини було щось, схоже на ювелірний виріб «мексиканське сонце». Він виглядав, як сонце з обличчям, з якого струмували пучки світла у вигляді променів.

Той чоловік дуже радісно заявив: «Нам більше не доведеться користуватися цими безглуздими картками».

Це зробило мені дуже дивним. Уже згодом, у 1993 році, купуючи в магазині Key Mart м'ячі для гри в гольф, я побачив на контрольно-касовому приладку незвичайну підставку. Це була невелика підставка розміром приблизно 22 на 27,5 см сірого кольору, і на ній я побачив зображення зі свого сну. Я запитав, що це таке. Касирка відповіла: «Може тільки сказати, що помістили сюди недавно, і ми не знаємо, для чого, нам нічого не пояснили». І додала: «Але товарознавець сказав мені, що в майбутньому планують, щоб людина просто провела тут рукою, і ця штука сама подає про все інше».

Я чув, що такі зображення бачили також в мережі магазинів Wal-Mart і в деяких бакалійних відділах супермаркетів.

Арешт

Я біг з усіх сил додому, усвідомлюючи, що там залишилася моя дружина. Коли підбіг до будинку, це одне місце Писання просто вистрибнуло з мого серця — з 24-го розділу Євангелія від Матвія, де мова йшла про «гидоту спустошення». Я вхопився за ручку дверей і почав відкривати двері, хоча щось у мені говорило не заходити до будинку. А коли відчинив двері, то відчув таку демонічну присутність, якої не відчував ніколи. І просто біля вхідних дверей побачив істоту, дуже чорну, яку оточувала хмара темряви. Виглядала вона дуже зловісно, і від самого її вигляду моє серце стислося від страху. Я закричав так голосно, що прокинувся.

Прокинувся мокрий від поту настільки, що на ліжку відбився мій мокрий силует. Кинувся трясти дружину і говорити, що зі мною коїться щось жахливе. Я розповів їй трохи про свій сон, і вона сказала, що це все мені наснилося. Але я знав, що це не був просто жахливий сон.

Я глянув на годинник — була третя ночі. Заснув я, напевно, десь о 22.30. Значить, це тривало кілька годин. Я відчув сильне бажання почитати Біблію, хоча навіть не знав, чи була вона в мене. Устав, пішов до гаража і почав ритися серед мотлоху. І знайшов Біблію — з написом: «Священна Біблія. Католицька редакція святого Йосипа». Досі не маю поняття, звідки вона взялася в мене.

Я повернувся в будинок, сів у крісло-гойдалку і почав гортати, читаючи навамання. Дійшов аж до кінця і зацікавився словом «Апокаліпсис» в Об'явленні святого Івана Богослова. Тоді я поняття не мав, що воно означає.

Почав читати. І все, що я зрозумів,

Від села до села, від міста до міста, відвідуючи богослужіння, ходив дивний старець. Маючи дар прозорливості, він ясно бачив гріхи кожної людини. Та цим даром він не тішився, а навпаки, мучився і страждав. Бо щоразу, коли щиро і з душевним боєм викривав правду про гріховний стан людини, щоб допомогти їй, коли тихо, спокійно і лагідно називав конкретну провини, щоб зупинити, відвернути, поправити і врятувати, замість вдячності зазнавав грубощів, образ та принижень. І тоді говорив собі: «Ні! Не буду більше викривати злі помисли і вчинки...»

Але марно, бо переживання за чужу біду брало верх. Його надихали і підтримували прості, бідні, хворі, безробітні, п'яниці, яких сьогодні так багато. Він зустрічав їх біля храмів і на вулицях. Багато з них дякували йому за кожне його слово, обіцяли змінитися і просили помолитися за них.

Та найважчим випробуванням були розмови із священнослужителями. Мало хто з них вислуховував старця до кінця. Більшість переривали його мову, відмахувалися, ображалися і грубо говорили: «Іди собі геть і спасай себе самого!». І серце старця розривалося від болю, що вчителі духовного життя не переймалися своїм душевним станом. Для них досить було, згідно зі статутом, виконувати обряди... Та й стосунки між священнослужителями були далекими від вірцевих, незважаючи на слова

І Мене не впускають до храму

Спасителя, який сказав: «З того усі пізнають, що Мої ви учні, коли любов взаємну будете мати».

До жаху вражало, що про це духовні наставники навіть не хотіли слухати. Єпископи також мовчали, хоча мали би про це священникам нагадувати. Бо між отцями панували фальшування, продажність, кар'єризм, поділи на «своїх» і «чужих»... А взагалі, як бачив своїми духовними очима старець, чи не більшість священнослужителів перебували в полоні грубого матеріалізму. Буква вбила дух, і земне, скороминуче, нічого не варте взяло верх над духовним, небесним і вічним. На перше місце вийшли питання фінансового наповнення парафіяльних і особливо єпархіальних кас. Духовні провідники рвалися до багатства і комфортів.

Відвідував прозорливець духовні школи і єпископські курії (єпархіальні управління). І всюди бачив багато фальші. Там, неначе чесноти, панували лицемірство, дволичність, улесливість, продажність і підкупність...

Шкода, правда, що не запитав, а так хотілося знати, яке в цих вищих чинів розуміння вбогості, простоти, скромності, відкритості, чесності, до чого закликав Своїх учнів Христос. Бо, зважаючи на дороги і круті іномарки, які стояли перед будівлею курії, неважко було здогадатися про такі ж круті палацки, помеш-

кання і дачі цих духовних провідників. І це в той час, коли більшість народу уже за межею бідності, а більшість молоді – безробітні...

І все ж найбільшим випробуванням для прозорливця були відвідини богослужіння у столичній катедрі. В оточенні багатьох служителів предстоятель після Літургії вручав церковні нагороди жертводавцям. На першому місці, зрозуміло, був відомий меценат, який десятиліттями жертвує на храми, монастирі, духовні школи і різні релігійні заходи. Піднесено, величю і ейфорією на його адресу звучали слова подяки, побажання здоров'я, успіхів у бізнесі та запевнення постійних і щирих молитов за нього самого глави Церкви.

А перед очима старця постав справжній образ мецената – пихатий, зверхній і гордий, який обдурює своїх працівників: недоплатує, затримує зарплати, платить в конвертах, приховує від оподаткування свої прибутки. А на людях показує себе великим патріотом...

Повільно пробрався старець до священнослужителів і крайньому з них все тихо розповів. Той пішов до глави і все переповів йому. Предстоятель, як виглядало, не взяв собі нічого до уваги, а лише тихо наказав (а старець це прочитав): «Женіть його геть звідси!».

Через мить-другу до старця підійшов високий священник, взяв його під руку,

силоміць провів до вхідних дверей і штовхнув його зі словами: «Геть звідси, правдолюбцю, тобі тут не місце!».

Заледве втримався на ногах старенький борець за правду. Його душа ридала, очі залили сльози.

«Господи! Іду з молитвою до Тебе і надією на Твою поміч, з усіх сил борюся зі злом у собі. Стараюся нікого не скривдити і не образити. Навіть з непристойними думками борюся і з них сповідаюся. Але що я сам можу вдіяти проти зла у ближніх? Тут потрібна сила Івана Хрестителя. Ти бачиш, Ісусе, на що звелася Твоя наука? На систему якихось моральних повчань, обрядів, урочистих церемоній і величних святкових служб, а до боротьби зі злом у собі хто сьогодні закликає? Хто виявляє і викриває ці прояви зла, щоб його побороти? Господи, благаю Тебе, забори бар прозорливості в мене, я не маю сили боротися, прости!».

Враз перед очима старця постав середнього віку Чоловік, який пильно дивився на нього. Сповнені сліз очі не могли добре роздивитися Незнайомця, але всією душою, всім серцем і всім своїм еством старець відчув, що такої Людини він ніколи не бачив. Праведник відчув, що Він – божественне Добро і Любов.

У цю мить Незнайомець промовив: – Ну що, женуть тебе з храмів? І Мене туди не впускають...

– А хто Ти і чому Тебе не впускають?

– запитав старець.

– Я – Той, про Кого проповідують, про Кого багато пишуть і Кого славлять. Але Я просив лише одного: покайтеся, поборіть в собі зло і переродіться...

Тут старець зрозумів, Хто перед ним стоїть, і впав Йому до ніг.

А Ісус продовжував говорити: – Вони кажуть, що приймають Мене. Але кажучи це, не каються переді Мною у своїх гріхах, не поборюють в собі зло і приймають святу Євхаристію не на оправдання і спасіння, а на осудження. Мене немає в забруднених гріхами серцях людських і поза храмом, і в храмі, бо Я мешкаю тільки в чистому серці! А ти і всі такі, як ти, є голосом святого Івана Хрестителя. Тому не замовкай, свідчи про Божу правду, викривай і направляй на правдиву дорогу грішних, які щиро прагнуть спасіння. Мене гнали, і вас будуть гнати, але радість і нагорода чекають вас у вічності!

– Але, Господи, – хотів ще щось запитати старець, та побачив, що поряд нікого немає.

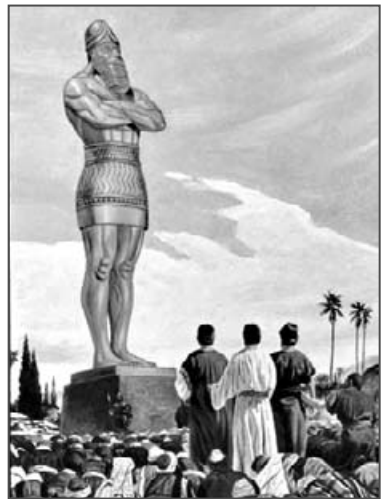
Може, це все йому здалося? Та ні! Він добре відчував біля себе присутність Христа. І вже безстрашно й відважно пішов у світ звіщати Христову істину.

Михайло МЕЛЬНИК.
Протоієрей.

с. Старі Кривотули,
Івано-Франківська обл.

Здолати Навуходоносора

«І послав цар Навуходоносор зібрати сатрапів, намісників, воевод, найстарших суддів, скарбників, радників, урядників, і всіх володарів по областях, щоб прийшли на посвячення боввана, що його цар Навуходоносор поставив» (Дан. 3:2; тут і далі цитати зі Святого Письма в перекладі Івана Хоменка. – Ред.).

Імператорська номенклатура, як бачимо, майже не відрізняється від сьогоденної, хіба що деякі назви в наш час звучать трохи інакше. Наприклад, сатрап – це щось на зразок першого секретаря союзної республіки в колишньому Радянському Союзі. І ось цар збирає всіх цих достойників і ставить перед бовваном. Простих громадян теж ошасливили можливістю припасти до ніг божества.

Задум Навуходоносор цілком зрозумілий. Створивши величезну імперію, де кожен народ поклонявся своїм богам, цар вирішив запровадити єдину релігію для всіх і єдиною ідеологією зміцнити це більше своєю державою. Зібрати все, як колись полюбляли казати, «в один кулак». Велика мрія всіх імператорів і сьогодні «живіша всіх живих». «Коли всі народи почули голос сурми, сопілки, цитри, арфи... й усякого роду музичних приладів, то попадали всі народи, племена та язика й вклонились золотому бовванові» (Дан. 3:7).

Усі народи імперії вклонилися ідолу – хто з переконань, хто зі страху бути порубаним на шматки, і цар, напевно, вже збирався віддати наказ про підготовку до великого бенкету, але тут... Троє молодих людей з числа вищої знаті піднесли свої голоси проти царя.

Навуходоносор розлютився. Як вони насмілилися! І хто? Ті, яких вчили, одягали, яких допустили до царського столу і навіть вже довірили велику владу в державі! І яке нахабство! Прямо в очі повелителю заявляють: «Нехай тобі, царю, буде відомо, що ми твоїм богам не служитимемо й золотому бовванові, що ти поставив, не вклонятимемося!» (Дан. 3:18). Яка невдячність! Та їх мало порубати на шматки! У розпечену піч їх! І щоб бачили всі, що чекає на кожного, хто наважиться суперечити великому володарю!

Наказ негайно виконали. І всі, хто прийшов на досі небачене видовище, затамувавши подих, чекали, як будуть корчитися в муках і палати тіла трьох нещасних дисидентів. Але, як ми знаємо, фінал виявився абсолютно несподіваним. Приречені на жорстоку смерть ходили посеред полум'я, оспівуючи Бога і благословляючи Його.

Диво всіх часів! Але не єдине. Не меншим дивом стало й те, що великий язичник, видатний полководець, жорстокий але мудрий правитель, який володів половиною тодішнього цивілізованого світу, схилив голову перед Всевишнім і заявив: «Немає іншого бога, який міг би так спасати» (Дан. 3:96).

У чому заслуга Мешаха, Шадреха та Авед-Него? Щоб перемогти Навуходоносора, вони не мали нічого, – ні армії, ні своєї партії, ні хоча б кількох сотень однодумців, вони навіть не намагалися схилити на свій бік численне вавилонське єврейство. Вони, в принципі, не робили нічого. Просто були вірні своєму Богові. Просто зберігали вірність Йому навіть перед загрозою смерті. Через цю велику відданість Бог зламав серце непереможного завоювальника всесвіту.

«Що було колись, те буде й знову, і що діялось, те й діятиметься», – писав мудрий Соломон (Екл. 1:9). Ось воно й діється... Наш східний сусід після краху комуністичної ідеології не забарився з новою ідеологією і пропихає її в усі шпарки. І ми сьогодні абсолютно не застережені від того,

що нового бовдура не поставлять на спорознілі постаменти старих кумирів.

Пристрасті в суспільстві розпалюються. Полум'я ще не спопеляє, але з кожним днем стає все гарячіше. Активні його помічники – корупція, хабарництво, злочинство, безпорадність влади, злидні народу, ворог на кордонах – невтомно підкидають у вогонь «нафту, смолу, клоччя і хмиз».

Суспільство, немов сліпий у лісі, шукає виходу. Чи є він? Згадаймо, що робили троє приречених юнаків у розпеченій печі. Вони не благали Бога врятувати їх із вогню, вони просили за свій народ: «Згрішили ми, вчинили беззаконство, від Тебе відступивши; ми згрішили у всьому й заповідей Твоїх не слухали. Ми їх не пильнували, не чинили, як Ти нам заповідав, щоб нам добре було... О, Господи, ми стали менші від усіх народів, принижені ми по всій землі гріхів наших ради... І нині ми слідуємо за Тобою всім серцем; ми боїмося Тебе і Твоє обличчя шукаємо – не сороми ж нас! Але обходься з нами за Твоєю лагідністю і за Твоєю милістю великою!» (Дан. 3:29-42).

Вони приносять глибоке каяття від імені народу, вони просять прощення для Ізраїлю, благають явити йому Своєю милістю. І далі вони дружно, «одними устами» благословляють і прославляють Бога. «Благословен еси, що зриєш на безодні і возсїдаєш на херувимах. Благословен еси на небесній тверді, і хвальний і прославлений навки...» (Дан. 3:55).

Ці троє великих мужів алегорично нагадують мені наші три найбільші конфесії: православних, католиків та протестантів. Є в їхньому середовищі чимало щиро віруючих, посвячених, готових в ім'я Боже відмовитися від усіх світських благ, тих, котрі непохитні у намірі не поклонятися ніяким божкам, і вони могли б, навіть кількісно не переважаючи в народі, багато зробити для своєї країни.

Вони й намагаються. То там, то тут чути їхні голоси, що воляють до Бога. На жаль, поки не підносяться вони «одними устами». Може, тому, що бовван не явив усю свою сатанинську потугу? Але можливе й інше: не дуже це нас припікає.

Віктор КОТОВСЬКИЙ.
м. Київ.

Вірити в Бога – значить, жити вірою

«Знайте, що Господь Бог Він, Він нас учинив, і Його ми, Його ми народ та отара Його пасовиська» (Пс. 99:3).

У світі досі існують різні думки щодо походження людини. Теорія еволюції і теорія великого вибуху запевняють, що все з'явилося випадково. Але хто ж тоді влаштував той вибух? І звідки взялося те, що там вибухнуло?

Біблія говорить, що Бог створив нас. І як приємно усвідомлювати, що тебе створив Бог.

«А тепер отак каже Господь, що створив тебе, Якове, і тебе вформував, о Ізраїлю: Не бійся, бо Я тебе викупив, Я покликав ім'я твоє, Мій ти!» (Іс. 43:1).

«Бо Ти вчинив нирки мої, Ти виткав мене в утробі матері моєї. Прославляю Тебе, що я дивно утворений! Дивні діла Твої, і душа моя відає вельми про це! І кості мої не сховалися від Тебе, бо я вчинений був в укритті, я витканий був у глибинах землі! Мого зародка бачили очі Твої, і до книги Твоїї записані всі мої члени та дні, що в них були вчинені, коли жодного з них не було...» (Пс. 138:13-16).

Сьогодні ми можемо побачити людський зародок на екрані УЗД. Але Бог бачив нас завжди. І коли ще нас не було на світі, Він мав для кожного з нас прекрасний план, який ми називаємо волею Божою.

Часто люди усвідомлюють свою потребу в Бозі тільки тоді, коли потрапляють в проблеми. І кажуть: «Де ж Бог?». А Господь завжди на місці. Він каже: «Чому ти не тримався Моїх доріг? Мої шляхи – не ваші шляхи; і Мої думки – не ваші думки. Вони вищі від ваших, як небо вище від землі». Про це написано в Книзі пророка Ісаї.

А в Псалмах читаємо: «Коли дому Господь не буде, даремно працюють його будівничі при ньому! Коли міста Господь не пильнує, даремно сторожа поки що не явив усю свою сатанинську потугу? Але можливе й інше: не дуже це нас припікає.

Якщо я не знаю Бога, Його планів,

не маю Божого проекту, роблю щось сам від себе, то живу безглуздо. А Господь не хоче, щоб наше життя було марним і безглуздом.

Він дав нам Свої заповіді: перша – «Полюби Господа Бога твого всім серцем своїм, всією думкою своєю, всією силою своєю», а друга, однакова з першою, – «Полюби ближнього свого, як самого себе».

Ці заповіді – як головна дорога, головний напрямок. Якщо ти любиш Бога, ти зможеш любити людей. Якщо ти взагалі когось любиш, значить, ти щаслива людина. Вчені говорять, що найнещасніші люди – це егоїсти, які самі нічого не хочуть робити, однак вимагають, щоб для них усе робили. Натомість щасливі люди – це люди, здатні любити і віддавати.

Ви будете сприймати світ по-іншому, якщо дивитиметеся на нього Божими очима. Дивлячись своїми очима, ми бачимо лише проблеми і недоліки. Але мудрий Еклезіяст говорить, що «як котрий чоловік їсть та п'є і в усім своїм труді радіє добром, це дар Божий!». Це дар Божий – дивитися на життя очима віри. Те, що нас оточує, бачать звичайні люди, але те, що Бог хоче показати нам, звичайні люди не бачать.

Багато людей бояться йти в нове. Як це – жити вірою? Вийти зі звичного і ввійти в нове – це завжди ризик. Петро вийшов з човна і пішов по воді. Бог нас кличе так само, як і Петра. Він дає нам Слово. Візьміть це Слово, вірте в нього, стійте на ньому, і тоді воно здійсниться у вашому житті. Багато людей не тільки не вийшли з човна, але ще й засуджують тих, які вийшли, вважаючи їх несповна розуму.

Для тілесної людини ходити вірою – це бжевілля. Але Богові подобається людина, які залишили звичне і пішли в незвичне. І для віри немає нічого неможливого. Віра ставить нас вище всіх наших обмежень. Саме віра робить нас переможцями.

Звісно, це не означає, що ваша дорога завжди буде встелена пелюстками троянд. Будуть труднощі, можливо, гоніння і переслідування. Але Господь допоможе і виведе вас з будь-якої проблеми.

Віра і сумніви завжди крокують поруч. Хочеш не хочеш, але сумніватися — невиліковна звичка чи, скоріше, вроджена риса людини. Іноді вона рятує, оберігає від нерозважливого кроку, від наївного, невинуватого довіря. А іноді стає хворобою, яка руйнує стосунки з ближніми, сіє недовіру, підозри, породжує внутрішні протиріччя, роздвоєння особистості. Сумніви можуть розвінчати забобони і розчистити дорогу до справжньої віри. А можуть навчити жити у невпевненості і невірстві.

Згідно зі словником, сумнів — це нерішучість, хитке недорозуміння, роздуми, коливання думок, недовіра, підозра, побоювання. А значить, сумнів віри — це негаразди з самим собою, брак твердих і ясних переконань. Але коли ми називаємо що-небудь сумнівним, не обов'язково мається на увазі негативна риса, це може означати, що предмет сумніву ще не випробуваний, не перевірений.

Про важливість перевірки віри добре говорив православний місіонер, духовний письменник митрополит Веніамин (Федченков): «Якщо сумнів серйозний, то він межує з вірою. Якщо сумніву немає, то, як правило, ми маємо справу з традиційністю, тобто людина просто свідчить про той досвід, який мали її попередники, а сама цього досвіду не досягнула».

У зв'язку з цим приходиться на пам'ять історія Йова, який випробував на собі всі підступи долі, пройшов тяжкий шлях внутрішніх дискусій, щоб потім зустрітися з Богом лицем в лице і ще більше утвердитися у своїй початковій довірі до Нього.

Дізнавшись про втрату всього свого майна і загибель дітей, Йов не приховує печалі, але при цьому говорить мовою серця, а не тверезою і розсудливого розуму: «Господь дав — і Господь узяв... Нехай буде благословенне Господнє ім'я!» (Йов 1:21).

Далі йдуть болісні роздуми, відчайдушні спроби сперечатися для себе смислу того, що відбувається. Книгу Йова резонно називають книгою запитань, а не відповідей. Очевидно, що тільки щира людина може сперечатися з Богом, говорити відверто про найстрашніші речі.

Але при всьому цьому дорога Йова пролягає через сумніви до твердої і спокійної впевненості в Бозі. Сучасний християнський письменник Макс Лукадо називає Бога «Богом непохитної віри». Тут вся увага зосереджена не на людині, а на Бозі.

Божа людина бачить всі небезпеки навколо себе, але при цьому бачить також Бога, Котрий поруч і готовий допомогти. Наказ Мойсея Ісусу Навину: «Будь сильний та відважний» (5 М. 31:7) не означає сліпого фанатизму. Сила і відвага базуються не на відсутності загрози, а на присутності Бога. Сумнів

Віра всупереч

фіксує увагу на проблемах, непосильних для розуму, а віра — на Бозі, Котрий вирішує всі протиріччя і чудесним чином виводить з безвихідної ситуації.

«Тільки послухом вуха я чув був про Тебе, а тепер моє око ось бачить Тебе... Тому я зрікаюсь говореного і каюсь у поросі й попелі!» (Йов 42:5-6). Йов на собі показує можливість сумнівів і шлях їх подолання через власний досвід, досвідну перевірку, таку собі «очну ставку». Хто не пройшов через сумніви, той не отримав твердих і ясних переконань. Сумнів — це недовіра до того, що ти ще не випробував. Але після пережитої Божої присутності і Його сили сумніви перетворюються на живу власну віру.

Часто сумнів — це голос тіла, коли дух закликає злізти вгору; голос розуму, коли віра веде в духовні глибини, недоступні для гордого розуму; голос звички й натовпу, коли Бог відкриває, Який Він насправді порівняно з людськими уявленнями. Тому й «сказав Господь теманянину Еліфазові: «Запалився Мій гнів на тебе та на двох твоїх приятелів, бо ви не говорили слухного про Мене, як раб Мій Йов» (Йов 42:7).

Бог і я

І тут найголовніше питання: чи доступний Бог для мене, чи близький Він, чи має пряме відношення до мого життя, чи допоможе Він мені.

Усі сумніви в Бозі можна поділити на два види: сумніви в Його існуванні і сумніви в Його безпосередній реальності як Доброго Спасителя.

Перший вид сумнівів переборюється шляхом логічних аргументів, і вчені-креаціоністи добре показують розумність віри в Бога-Творця.

Другий вид сумнівів складніший і небезпечніший для того, хто сумнівається, бо він може зробити людину не просто байдужим агностиком, а й войовничим противником Бога.

Заплутавшись у своїх сумнівах, Іван Карамазов заявляє: «Поспішаю огордити себе, а тому від вищої гармонії зовсім відмовляюся. Не варта вона сльозинки хоч би одної лиш замученої дитини, яка біла себе кулачком в груди і молилася в смердочій конурі сльозами своїми до «боженьки!»». Тому важливо не тільки знати, що Бог є, але й знати, Яким Він є.

Сьогодні більшість людей вірять, що Бог є, але вони сприймають існування Бога як факт, який ні до чого їх не зобов'язує. Бог і людина практично не перетинаються. Людством оволоділа страшна недуга сумніву в діяльності Бога, Його близькості.

Відомий вчений Бертран Рассел виразив цей настрій у своїй знаменитій книзі «Чому я не християнин?»: «Людина — це

продукт дії причин, які не підозрюють про мету, до якої спрямовані; її народження, зростання, її надії і страхи, її любов і віра — це лише результат випадкового зчеплення атомів; уся праця, все служіння, натхнення, весь блиск людського генія приречені зникнути разом із загибеллю сонячної системи... Тільки на твердому фундаменті повного відчаю можна будувати надійний сховок для душі».

Але людина не може змиритися з порожнечою всередині себе і з самотністю у всесвіті. Швидше за все, за такими сумнівами в Бозі стоїть не раціональне переконання, а внутрішня криза і образа на Бога за своє життя, за свою долю.

Усі наші претензії випираються в Бога, Котрий стоїть за всіма бідами. Саме так люди раптом стають атеїстами і перестають бачити Бога — вони не хочуть Його бачити. Не можна бути ворогом того, чого нема. Не можна так озлоблено воювати з відсутнім Богом.

Митрополит Веніамин (Федченков) висловив цю ж думку гранично сміливо: «У стані максимального провалу, повної темряви, відчуття боговідсутності ми розуміємо, Кого нема, — Бога, отже, Бог є».

Необхідно визнати, що сумніви в доброму Бозі вимагають від того, хто сумнівається, певної мужності і рішучості. Але мужність сумніватися — ніщо порівняно з мужністю подолати сумніви, піднятися вище за них. Натомість вперто сумніваючись, можна зайти в глухий кут депресії і безбожності.

Сумніви можливі як тимчасовий стан, але вони не повинні ставати нормою чи хронічною хворобою. Апостол Яків пише: «Майте, брати мої, повну радість, коли впадаєте в усілякі випробування, знаючи, що досвідчення вашої віри дає терпеливість. А терпеливість нехай має чин досконалий, щоб ви досконали та бездоганні були і достатні ні в чому не мали. А якщо кому з вас не стачає мудрости, нехай просить від Бога, що всім дає просто та не докоряє, — і буде вона йому дана. Але нехай просить із вірою, без жодного сумніву. Бо хто має сумнів, той подібний до морської хвилі, яку жене й кидає вітер. Нехай бо така людина не гадає, що дістане що від Господа. Двоєдушна людина неспостійна на всіх дорогах своїх» (Як. 1:2-8).

Виходить, що сумніви пов'язані з браком мудрості і терпіння. Усі сумніви, усі складні ситуації Бог незабаром вирішить. Той, хто сумнівається, ніби «застрягає» на труднощах і залишається сам на сам у нерозв'язній без Бога ситуації, звинувачуючи в цьому Бога.

Сумнів може бути пов'язаний також з ситуацією, коли особистість роздвоюється, коли є дві думки і невідомо, котра з них правильніша. Зробити радикальний

вибір на користь довіри до Бога, визначитися у своєму ставленні до Бога, безповоротно йти за Ним — тут акт власної волі доповнюється опорою на Божу силу, на Його благодатну допомогу. Будувати лише на собі — означає будувати на піску.

На світанку сучасної цивілізації філософ Рене Декарт зробив сумнів універсальним принципом пізнання. Треба в усьому сумніватися, поки не з'ясуєш першооснову, за яку розум зайти не може. Для послідовників Декарта такою основою став сам сумнів: «Я думаю, отже, існую».

Однак для християнина Бог — єдиний надійний орієнтир серед сумнівів, а не сама людина, що сумнівається. Людина належить світові, який сам по собі тимчасовий і примарний. У біблійних авторів життя людей часто порівнюється з морем — неспокійним і небезпечним. У критичний момент людина не знаходить в собі твердої основи. В євангельській історії розповідається про бурю на морі, під час якої учні впали в паніку і обурено вимагали порятунку від Христа, що спокійно спав.

А скільки разів ми самі, у власній чи сімейній трагедії, перед лицем трагедії народів і країн, могли казати, що Бог на Своему небі відпочиває, спостерігаючи

за нами, і жде, коли битва закінчиться, коли зруйнуються наші кістки і душі, щоб нас судити. Але до того часу Він — поза трагедією...

Насправді Бог завжди в серцевині ситуації. Він — в епіцентрі подій, у гущі людського життя. На хресті Він назавжди поєднав Свою долю з трагічною долею людини, став близьким і доступним до нас. У зверненні до Бога людина зцілюється від сумнівів. Його присутність знімає всі питання.

А що залежить від нас? Чого від нас очікує Бог в ситуації кризи і внутрішніх сумнівів?

Побачити Його серед бурхливої стихії, знайти Його і не втратити. Опустити марні весла. Втихомирити бунтівний розум. Бути чесним з собою і визнати свою слабкість, свою обмеженість, свою нездатність справитися з проблемами. Довіритися Богові і йти за Ним.

Врешті-решт, зберегти серед сумнівів і захистити від всіх посягань єдину опору — віру в Бога і Його живу присутність у своєму житті.

Точніше сказати, її не треба захищати — усі сумніви розбиваються, як хвилі, об цю першооснову життя. Її не треба захищати, за неї треба просто триматися — міцно і з усіх сил.

Михайло ЧЕРЕНКОВ.

Як читати Біблію, щоб розуміти її

Біблія — дивовижна книга. Незважаючи на те, що вона дуже давня (почали її писати три з половиною тисячі років тому, а закінчили — 1900 років тому), вона так само актуальна і для сучасної людини — жителя XXI століття.

Біблія була й залишається найпопулярнішою книгою у світі. Але щоб її розуміти, потрібний особливий підхід. Якщо ви будете читати Біблію як ранкову газету, вона може здатися вам нудною і незрозумілою.

Біблія не для такого читання. Вона була дана для людей всіх часів і народів, які жили в різні роки і в різних культурних традиціях. І треба знати, як правильно її читати. Ось кілька порад про те, як читати Біблію, щоб розуміти її.

Звертайтеся за допомогою до Автора Біблії — Бога

Хто може краще розкрити суть книги, як не її автор. Тому звертайтеся за допомогою до Бога, попросіть Його допомогти вам в розумінні Біблії.

Ви можете сказати Богові приблизно так: «Боже, я вірю, що Біблія — це Твоє Слово, і я

хочу зрозуміти її, допоможи мені, будь ласка».

Чесно приймайте все, що в ній написано

Є одна дитяча казка, в якій розповідається про Бегемота, що вважав себе дуже вродливим. Одного разу йому дали дзеркало, щоб він подивився на себе. Коли Бегемот побачив, як він виглядає насправді, то закричав: «Це неправда, це дзеркало обманює! Я не такий!». І від злості розбив дзеркало об землю.

Біблія — це також свого роду дзеркало. Вона прямо говорить про те, які ми. Вона викриває всі наші вади і недоліки. І перед нами стоїть вибір: або прислухатися до неї, чесно подивитися правді в очі, покаятися і попросити Бога, щоб Він допоміг нам змінитися. Або просто закрити Біблію і сказати: це Дзеркало обманює, нічого тут нема страшного, майже всі нині так живуть.

У самій Біблії про це написано так: «Бо Боже Слово живе та діяльне, гостріше від усякого меча обосічного, — проходить воно аж до поділу душі й духа, суглобів та мозків і здатне судити думки та наміри серця. І немає створіння, щоб сховалось перед Ним, але все наге та відкрите перед очима Його — Йому дамо звіті!» (Євр. 4:12-13).

Чому в радянські часи Біблія була забороненою книгою? Чому в Середні віки навіть церковні правителі під страхом смертної кари забороняли простим людям читати Біблію? А тому, що Біблія відкриває правду. Чи готові ми прийняти чисту правду? А чи це залежить від того, подобається нам написане в ній чи ні?

Не зупиняйтеся перед незрозумілим

Багато людей починають читати Біблію, але, не розуміючи прочитаного, закидають її. Бо, мовляв, нащо їм знати, хто коли і кого породив?..

Біблія ділиться на дві частини: Старий Заповіт і Новий Заповіт. Новий Заповіт (його ще називають Євангелієм) справді починається такими словами: «Книга родоводу Ісуса Христа, Сина Давидового, Сина Авраамового. Авраам породив Ісака, а Ісак породив Якова, а Яків породив Юду...» У давні часи родовід був, свого роду, паспортом для людей, посвідченням особистості. Особливо для євреїв він відіграв величезну роль. Тому в Новому Заповіті опис життя Ісуса Христа починається з Його родоводу.

Для сучасного читача, який вперше відкрив Новий Заповіт, цей родовід видається незрозумілим і нудним. То що ж робити? Перестати читати Біблію? Ні. Просто пропустити незрозуміле і продовжувати читати далі, пам'ятаючи, що Біблія писалася давно і в ній є те, що необхідно знати як сучасній

людині, так і тим, хто жив багато століть тому. Хтось сказав, що Біблію треба читати так, як їдять рибу. Коли трапляється кісточка, її відкладають і продовжують їсти далі. Тому не зупиняйтеся перед незрозумілим. Не відкладайте всю рибу через якусь кісточку.

Якщо ви попросите Бога допомогти вам зрозуміти істини Біблії, якщо будете приймати чесно все, у ній написане, і присвятите час для того, щоб прочитати хоча б Новий Заповіт, то ви самі здивуєтеся, який результат матиме це, які зміни це принесе у ваше життя.

Це найважливіша книга з усіх, коли-небудь написаних. І більшість бід людства криються в тому, що багато людей за все своє життя навіть не розгортали її.

Сама Біблія говорить про це так:

«Настане бо час, коли здорової науки не будуть триматись, але за своїми пожадливостями виберуть собі вчителів, щоб вони їхні вуха влещували. Вони слух свій від правди відвернуть та до байок нахиляться» (2 Тим. 4:3-4).

Сьогодні ми щоденно сприймаємо величезний обсяг різної інформації: з Інтернету, телебачення, газет, радіо... Але той, хто знайде час, щоб прислухатися до того, що справді важливе, — до Слова Божого, той буде своє життя на вічних істинах. І він ніколи про це не пожалкує.

Переконайтеся в цьому і ви!

Не сумуйте під час переслідувань

«Блаженні вигнані за правду, бо їхнє Царство Небесне» (Мт. 5:10).

Часто наше розуміння християнства в контексті Нагірної проповіді не пов'язує між собою перші сім заповідей блаженства з восьмою, тому що ми ніколи й не припускали, що заповіді блаженства спричиняють появу на світ революціонерів. Однак зв'язок восьмої заповіді блаженства з попередніми основоположний в логіці Ісуса Христа.

Тому Його вчення про вбогих, засмучених, лагідних, милостивих, спрагнених правди, чистих і миротворців не знаходить відгуку в манірних і слабо-характерних осіб.

Якщо вас не переслідують заради Христа, вам необхідно зробити дві речі. По-перше, подякуйте Богові за те, що ви — виняток із правил і вам не потрібно проходити через те, через що пройшов ваш Учитель. Або спробуйте другий варіант: перечитайте ще раз заповіді блаженства і оцініть у їх світлі своє життя.

Наголошу, що ваша ціль — не страждання від гонін, а уподібнення до

Христа, посвячення Христові. А гоніння — це результат такого посвячення. Апостол Павло проголошує: «Та й усі, хто хоче жити побожно у Христі Ісусі, — будуть переслідувані» (2 Тим. 3:12).

Може, ви здивовані, мовляв, у кого взагалі може виникнути бажання вас переслідувати? Власне, у цьому й суть. Ніхто не хоче переслідувати конкретно вас; але все воїнство пекла буде переслідувати нового вас — того, всередині котрого живе Христос. Якщо Він, звісно, там живе.

Вдумайтеся в те, про що говорить Сам Ісус:

«Коли вас світ ненавидить, знайте, що Мене він зненавидів перше, як вас. Коли б ви зо світу були, то своє світ любив би. А що ви не зо світу, але Я вас зо світу обрав, тому світ вас ненавидить. Пригадайте те слово, яке Я вам сказав: «Раб не більший за пана свого». Як Мене переслідували, — то й вас переслідувати будуть; як Слово Моє зберігали, — берегти будуть і ваше» (Ів. 15:18-20).

Історія молитовних сніданків

Молитовні сніданки вже стали давньою традицією багатьох демократичних країн світу і служать місцем духовного єднання і взаєморозуміння політиків і чиновників.

У 2011 році депутати-християни ініціювали І Парламентський молитовний сніданок у Києві, який об'єднав депутатів, політиків, чиновників. Ініціатива знайшла широкую підтримку серед українських парламентарів і чиновників.

2012-го пройшов ІІ Парламентський молитовний сніданок, який став знаковою подією для політикуму, адже пройшов під патронатом Голови

Верховної Ради України В. Литвина, а його відвідали представники всіх фракцій парламенту, представники Уряду, Адміністрації Президента, іноземні парламентарі та дипломати, глави християнських конфесій.

Дійство стало місцем особливого єднання навколо біблійних істин представників усіх політичних сил, а також чиновників і духовенства України.

2014 року відбувся ІІІ Парламентський молитовний сніданок України — напередодні президентських виборів — під патронатом Голови Верховної Ради України О. Турчинова.

Цей молитовний сніданок став духовним майданчиком і після Революції гідності консолідував навколо Божого

Слова депутатів, представників Уряду, Адміністрації Президента, іноземних парламентарів і дипломатів, глав християнських конфесій. Під час молитовного сніданку політики, чиновники, духовенство та громадськість разом роздумували над тим, як будувати нову країну на духовних засадах.

Важливим напрямком роботи в рамках молитовного руху є розвиток міжнародного співробітництва, адже депутати, які приходять на ранкову молитву в парламенті, регулярно відвідують з дружніми візитами молитовні сніданки в європейських країнах і США.

Зокрема, перебуваючи у Вашинг-

тоні на Національному молитовному сніданку за участю президента США, в останній день візиту українські депутати традиційно проводять зустріч, на яку запрошують представників американського конгресу і сенату, політиків різних країн. На цій зустрічі підводять підсумки візиту і обмінюються враженнями, тут разом снідають і розмірковують про вічні цінності депутати від різних фракцій.

Це свідчить про те, що в українському політикумі починають відбуватися важливі позитивні зміни завдяки християнам, які прагнуть удосконалити українське законодавство, особливо в питаннях духовності та моралі.

Церква «ВІФАНІЯ»

м. Львів, вул. Жовківська, 8 (р-н Підзамче)

НЕДІЛЯ – 10, 18 год.

ПОНЕДІЛОК – 19 год. (молодіжне служіння)

СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 18 год.

Церква «БЛАГОДАТЬ»

с. Софіївська Борщагівка, вул. Київська, 40

НЕДІЛЯ – 10 год.

СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.

Церква «ГОЛГОФА»

м. Львів, вул. Скрипника, 2-а (р-н Сихів)

НЕДІЛЯ – 10, 18 год.

СЕРЕДА – 19 год. (молодіжне служіння)

ЧЕТВЕР – 18.30.

Телепрограму «Вірую» дивіться на нашій сторінці в Інтернеті viruuy.at.ua, а також на сайтах YouTube, CNL-Україна, у кабельних мережах і в цифровому форматі на телеканалі РАІ (вівторок, четвер і субота о 17-й годині). На CNL-Україна і на телеканалі РАІ (вівторок, четвер і субота о 8-й ранку) дивіться християнську телепрограму «Одвічні істини».

Церква «Спасіння Божє»

Неділя: 12:00-14:00 (Богослужіння)

Четвер: 20:00,

П'ятниця: 21:00 (розбір Біблії)

Субота: 18:00

(молитовне служіння)

ESPAÑA. MADRID. Av. Pablo Neruda 106 Local 5 L1 «Metro» Alto del Arenal, C-2, C-7 «Renfe» El Pozo

Телефон: № 678-292-970

<http://www.salvaciondedios.com>
salvaciondedios2005@hotmail.com

Дорогі друзі! Слухайте

ХРИСТІЯНСЬКІ РАДІОПЕРЕДАЧІ

І програма Українського радіо:

ЩОПОНЕДІЛКА о 20.30 — «Жива надія»

ЩОСУБОТИ о 20.30 — «Віра. Надія. Любов»

ЩОПОНЕДІЛ о 19.40 — «Відвертість»

ЩОСУБОТИ о 20.00 — «Вірую»

о 20.35 — «Людина і вічність»
о 22.45 — «Вірю і знаю»

ЩОПОНЕДІЛКА о 20.45 на хвилях «Променя» —

передача для дітей «Стежинка»

ЗАПРОШУЄМО НА БОГОСЛУЖІННЯ в Івано-Франківській церкві християн віри євангельської:

ЩОСЕРЕДИ — о 19 год.,

ЩОПОНЕДІЛ — о 10 та 18 год.,

ЩОПОНЕДІЛКА — молодіжне служіння о 19 год.

Адреса: м. Івано-Франківськ, вул. Мочульського, 1 (на Майзлях).

Тел. для довідок (0342) 78-17-03.

ЗАПРОШУЄМО НА СЛУЖІННЯ В ЦЕРКВАХ ХРИСТІЯН ВІРИ ЄВАНГЕЛЬСЬКОЇ:

Івано-Франківська область:

БУРШТИН, вул. Міцкевича, 28; НЕДІЛЯ – 10 год., ЧЕТВЕР – 19 год.;
КОСІВ, вул. Горбоваго, 8; НЕДІЛЯ – 10 год., ЧЕТВЕР – 18 год.;
КАЛУШ, вул. Козоріса, 20; НЕДІЛЯ – 10 год., ЧЕТВЕР – 19 год.;
КОЛОМІЯ, вул. Верещинського, 9; НЕДІЛЯ – 10, 14 год., СЕРЕДА – 18 год.;
КОЛОМІЯ, церква «Віфлеєм», вул. Майданська, 1а; НЕДІЛЯ – 10 год., ЧЕТВЕР – 18 год.;
КОРШІВ, вул. Шевченка, 5; НЕДІЛЯ – 10.30, ЧЕТВЕР, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;
НАДВІРНА, вул. Вагилевича, 16; НЕДІЛЯ – 10 і 18 год., СЕРЕДА – 19 год.;
РОГАТИН, вул. Богуня, 2; НЕДІЛЯ – 10 год., ЧЕТВЕР – 19 год.;
РОЖНЯТІВ, вул. Шевченка (біля базару); НЕДІЛЯ – 9.30, СЕРЕДА – 18 год.;
ТЛУМАЧ, вул. Винниченка, 42; НЕДІЛЯ – 10 год., СЕРЕДА – 20 год.;
ТИСМЕНИЦЯ, церква «Благодать» вул. Л. Українки, 2-б; (ТЦ «Хутрове місто», 3-й пов.) НЕДІЛЯ – 10 год., СЕРЕДА – 19 год.;
СТЕЦЕВА Снятинського р-ну, вул. Миру, 2-б; НЕДІЛЯ – 10 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;
УТОРОПИ, вул. Центральна; НЕДІЛЯ, П'ЯТНИЦЯ – 10 год., СЕРЕДА, СУБОТА 17 год.

Львівська область:

РАДЕХІВ, вул. Рильського, 1; НЕДІЛЯ – 10, 18 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;
ВЕЛИКІ МОСТИ, вул. Шевченка, 28; НЕДІЛЯ – 10 год., ПОНЕДІЛОК, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;
ПЕРЕМИШЛЯНИ, вул. Галицька, 15; (Дім побуту); НЕДІЛЯ – 14.30 год.;
ЧЕРВОНІГРАД, вул. Ключівська, 18-а; НЕДІЛЯ – 10 і 18 год., ВІВТОРОК – 18.30 год.;
СОКАЛЬ, вул. Леонтовська, 15; НЕДІЛЯ – 10 і 17 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;
СОСНІВКА, вул. Лісна, 5-а; НЕДІЛЯ – 10 і 18 год., ВІВТОРОК – 19 год.;
САМБІР, вул. Січ. стрільців, 49; НЕДІЛЯ – 10 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 18 год.

Рівненська область:

КОСТОПІЛЬ, вул. Сидорова, 5 б; НЕДІЛЯ – 10, 18 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;
СТЕПАНЬ, вул. Прибережна, 26; НЕДІЛЯ – 10, 17 год., СЕРЕДА, СУБОТА – 19 год.;
с. ГОЛИШІВ Рівненського р-ну, вул. Молодіжна, 10; НЕДІЛЯ – 10, 18 год., ВІВТОРОК, ЧЕТВЕР – 19 год.

м. Чернівці:

вул. Героїв Майдану (колишня Червоноармійська), 24б; НЕДІЛЯ – 9 і 17 год., ЧЕТВЕР – 19 год.;
вул. Університетська, 23; НЕДІЛЯ – 9 год., ВІВТОРОК, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;
бульвар Героїв Сталінграда, 9; НЕДІЛЯ – 9 і 17 год., П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;
вул. Горіхівська, 32 (на румунській мові); НЕДІЛЯ – 9 год., ВІВТОРОК, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;
вул. Івана Підкови, 18 (Садгора); НЕДІЛЯ – 9 год., ВІВТОРОК, П'ЯТНИЦЯ – 20 год.;
Театральна площа, 6; НЕДІЛЯ – 10 і 17 год.

Сумська область:

КОНОТОП, вул. Клубна, 73 а; НЕДІЛЯ – 10 год., ВІВТОРОК, ЧЕТВЕР – 18 год.

Хмельницька область:

ХМЕЛЬНИЦЬКИЙ: вул. Березнева, 5; НЕДІЛЯ – 9, 15 і 17 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;
вул. Миру, 92 б; НЕДІЛЯ – 17 год., ЧЕТВЕР 18 год.;
ЛЕТИЧІВ, вул. І. Франка, 35/1; НЕДІЛЯ – 10 год.;
НЕТИШІН, вул. Шевченка, 6; НЕДІЛЯ – 10, 18 год., ВІВТОРОК – 19 год.;
ВОЛОЧИСЬК, вул. Незалежності, 46; НЕДІЛЯ – 10, 17 год., ВІВТОРОК, ЧЕТВЕР, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;
КАМ'ЯНЕЦЬ-ПОДІЛЬСЬКИЙ:
Нігинське шосе, 8-а; НЕДІЛЯ – 10, 17 год., ПОНЕДІЛОК, СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 18 год.;
вул. Молодіжна, 16; НЕДІЛЯ – 10, 18 год., СЕРЕДА – 18 год.;
пр. Амбулаторний, 14-а; НЕДІЛЯ – 10, 17 год., ВІВТОРОК, СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 18 год.;
вул. Драгоманова, 4; НЕДІЛЯ – 9, 12 год., ЧЕТВЕР, П'ЯТНИЦЯ – 18 год.;
ГОРОДОК, вул. Індустріальна, 2; НЕДІЛЯ – 10 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;
ІЗЯСЛАВ, вул. Рози Люксембург, 4; НЕДІЛЯ – 10, 17 год., П'ЯТНИЦЯ – 18 год.;
СЛАВУТА, вул. Михайлова, 27; НЕДІЛЯ – 10, 18 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 18 год.;
вул. Паперника, 94; НЕДІЛЯ – 10, 18 год., ЧЕТВЕР – 19 год.

Тернопільська область:

ТЕРНОПІЛЬ: вул. Квітова, 19; НЕДІЛЯ – 10, 18 год.;
вул. Довженка, 4; НЕДІЛЯ – 10, 18 год.;
ШУМСЬК, вул. Віліська, 12-а; НЕДІЛЯ – 10 і 17 год.;
БУЧАЧ, вул. Коцюбинського, 2; НЕДІЛЯ – 10 год.;
ЗБАРАЖ, вул. Грушевського, 31; НЕДІЛЯ – 10 і 18 год.;
ЗАЛИЩИКИ, вул. Чубинського, 8; НЕДІЛЯ – 10, 17 год., ЧЕТВЕР, П'ЯТНИЦЯ – 18 год.;
ТЕРЕБОВЛЯ, вул. Шевченка, 29-а; НЕДІЛЯ – 10 і 17 год.;
ЛАНІВЦІ, вул. Відродження; НЕДІЛЯ – 10 і 18 год.;
МОНАСТИРСЬКА, вул. Січ. стрільців, 24 (зал військомату); НЕДІЛЯ – 10, СЕРЕДА – 19 год.;
с. ГРИМАЙЛІВ, вул. Лук'яновича, 3; НЕДІЛЯ – 10 год.;
ЗБОРІВ, вул. Козацька, 25; НЕДІЛЯ – 11, 17 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;
БЕРЕЖАНІ, вул. Валова, 4; НЕДІЛЯ – 10, 18 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 20 год.;
КОПИЧИНЦІ, вул. Л. Українки, 27; НЕДІЛЯ – 10 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 20 год.;
ГУСЯТИН, вул. Надзерна, 1; КОЗОВА, вул. Шкільна, 13;
ВИШНИВЕЦЬ, вул. Стуса, 20; ЧОРТКІВ, вул. Незалежності, 76;
с. КАМ'ЯНИК, вул. Тернопільська;
с. СТРУСІВ, вул. Миру, 26.

ІТАЛІЯ

Церква «ІСУС СПАСИТЕЛЬ», Viale Giorgio De Chirico, 73, Top Sapienza, Roma, НЕДІЛЯ – 13.30 год., ЧЕТВЕР – 19 год.;
тел. +39 (329) 735-26-92.

ВІРУЮ

№ 7 (198)
липень 2015 р.
Виходить щомісяця

Засновник — Івано-Франківська християнська місія милосердя «Добрий самарянин»

Газета видається на добровільні пожертвування

Р/р 26002000007923, ПАТ «Укрсоцбанк»,
МФО 300023, код 20559726

Редактор Олег КАРПЮК

Адреса редакції: 76002, м. Івано-Франківськ, вул. Мочульського, 1;
тел./факс (0342) 50-10-19, факс 50-10-21
E-mail: dobry.samar@gmail.com
Наша сторінка в інтернеті: viruuy.at.ua

Газета віддрукована в Івано-Франківській друкарні «Місто НВ». Обсяг — 1,86 умовного друкованого аркуша. Тираж — 60000 примірників. Замовлення № 923.
Редакція не завжди поділяє погляди авторів.